

Beatrijs

Editie Gabriël Smit

bron

Gabriël Smit (ed.), *Beatrijs*. Uitgeverij Ambo, Baarn 1979

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bea001beat35_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Ter inleiding

Het gedicht over Beatrijs heet sinds jaar en dag terecht de parel van de middeleeuwse Nederlandse letterkunde. Maar vindt het de lezers die het op grond van deze onderscheiding verdient? De meesten zitten nog op de schoolbanken en vragen zich balsturig af waarom ze met een zo moeilijke tekst worden lastiggevallen. Misschien blijven er een paar over die het later nog eens proberen, maar die dan doorzetten zijn nauwelijks anderen dan die de Nederlandse taal- en letterkunde als studievak hebben gekozen.

Een enkel boek kan in deze situatie natuurlijk geen verandering brengen, maar voor een belangrijk werk als de *Beatrijs*, dat men gerust een cultuurmonument mag noemen, kan men zich best wat moeite getroosten, ook al verwacht men geen wonderen van het resultaat. Die moeite bestaat in dit geval voornamelijk daaruit, dat het gedicht dient te worden overgebracht in een andere dan de oorspronkelijke taal. De taal waarin het geschreven werd, is wel de Nederlandse, maar het is de onze niet meer. Het verstaan ervan vereist een aanzienlijke hoeveelheid kennis. Dit probleem is uiteraard te overbruggen door een groot aantal voetnoten en aantekeningen, maar die maken het de lezer er bepaald niet prettiger op, integendeel. Het leesgenot wordt er danig door vergald. Tenminste, zo is het mij vergaan, en deze ervaring was de aanleiding tot de nieuwe Nederlandse tekst die u nu voor u hebt.

Hoe moet men die noemen: een bewerking, een vertaling of, zoals tegenwoordig wel wordt gezegd, een hertaling, een herdichting? Over die naam valt heel wat te discussiëren, maar ikzelf heb geen keuze kunnen maken. Ik kan hoogstens zeggen dat ik heb gestreefd naar een herschrijving, die met een zo nauwkeurig mogelijk behoud van de inhoud en het eigen, ook artistieke taalkarakter het werk wil brengen binnen het onmiddellijke bereik van de hedendaagse lezer. Daarbij is uitdrukkelijk van iedere verfraaiing, artistieke aanpassing of modernisering afgezien. De lezer kan hier en daar stuiten op wat hij ervaart als onregelmatigheden, afwijkingen van wat hij gewend is als metrisch geordende poëzie te lezen. De dichter van de oorspronkelijke tekst paste die

ordening echter nauwelijks of in ieder geval heel vrij toe en daarin heb ik hem gevolgd.

Aan een in zijn eigen taal herschreven tekst heeft de lezer van vandaag echter niet genoeg; de *Beatrijs* stamt immers uit een andere wereld. Het verhaal heeft niet alleen een op zichzelf al interessante geschiedenis, het speelt zich ook af binnen een historische - godsdienstige, sociale, culturele - werkelijkheid, die de onze niet meer is. Het valt allerm minst binnen onze onmiddellijke gezichtskring en stelt ook daarom nog talrijke andere problemen.

Daaraan wordt aandacht geschonken in de beschouwing die aan het gedicht is toegevoegd. Deze heeft - evenals de bewerking van de tekst - geen wetenschappelijke pretenties. Deskundigen zullen er dan ook geen nieuws in vinden. Ze werd uitsluitend geschreven om het begrip van de tekst nog verder te vergemakkelijken. Ik hoop dat het lukt.

G.S.

Beatrijs

Van dichten comt mi cleine bate.
 Die liede raden mi dat ict late
 Ende minnen sin niet en vertare.
 Maer om die doghet van hare
 Die moeder ende maghet es bleven,
 Hebbic een scone mieracle op heven,
 Die God sonder twivel toghede
 Marien teren, diene soghede.
 Ic wille beghinnen van ere nonnen
 Een ghedichte. God moet mi onnen
 Dat ic die poente moet wel geraken
 Ende een goet ende daer af maken
 Volcomelijc na der waerheide
 Als mi broeder Ghijsbrecht seide,
 Een begheven willemijn.
 Hi vant in die boeke sijn;
 Hi was een out ghedaghet man.
 Die nonne daer ic af began,
 Was hovesche ende subtiyl van zeden;
 Men vint ghene noch heden
 Die haer ghelijct, ic wane,
 Van zeden ende van ghedane.
 Dat ic prisede hare lede,
 Sonderlinghe haer scoenhede,
 Dats een dinc dat niet en dochte.
 Ic wille u segghen van wat ambochte
 Si plach te wesen langhen tijt
 Int cloester daer si droech abijt:
 Costersse was si daer,
 Dat seggic u al over waer,
 Sine was lat no traghe
 No bi nachte, no bi daghe.
 Si was snel te haren werke;
 Si plach te ludene, in die kerke,
 Si ghereide tlicht ende ornament
 Ende dede op staen alt covent.

Beatrijs

Het dichten schenkt mij weinig baten.
 De mensen raden 't mij te laten,
 dat 'k niet om niet mijn geest bezwaar;
 maar om de deugden van haar
 die moeder is en maagd gebleven,
 heb ik een schoon mirakel geschreven
 waarmee God zonder twijfel beoogde
 Maria te eren, die Hem zoogde.
 Ik wil dichten over het leven
 van een non. God moge mij geven
 de zin ervan zuiver te schouwen
 en tot het eind toe klaar te ontvouwen,
 volkomen gelijk de waarheid die mij
 de oude broeder Ghijsbrecht zei,
 een kloosterling, in Godes vrezin,
 die 't in zijn boeken had gelezen,
 een Wilhelmet, beproefd van zin.
 De non, waarover ik nu begin,
 was edel, van voorname zeden;
 men vindt, vermoed ik, geen nog heden
 die haar gelijkt, van aanzicht niet
 noch van manieren. Zou mijn lied
 ook willen prijzen als om strijd
 al haar leden en haar schoonheid,
 ik deed meer dan ik mag wagen.
 'k Zeg liever waaraan zij alle dagen
 veel jaren haar leven heeft gewijd
 in 't klooster waar zij droeg 't habijt.
 Kosteresse was zij daar,
 stond dag en nacht ten dienste klaar.
 Naar waarheid voeg ik hieraan toe:
 nooit was zij lui of moe,
 altijd deed zij vlug haar werk,
 placht te luiden in de kerk,
 zorgde voor kaarslicht, parament
 en wekte tijdig het convent.

Dese ioffrouwe en was niet sonder
 Der minnen, die groet wonder
 Pleecht te werken achter lande.
 Bi wilen comter af scande,
 Quale, toren, wedermoet;
 Bi wilen bliscap ende goet.
 Den wisen maect si oec soe ries
 Dat hi moet bliven int verlies,
 Eest hem liefte ofte leet.
 Si dwingt sulken, dat hine weet
 Weder spreken ofte swighen
 Daer hi loen af waent ghecrighen.
 Meneghe worpt si ondervoet,
 Die op staet alst haer dunct goet.
 Minne maect sulken milde
 Die liever sine ghyften hilde,
 Dade hijt niet bider minnen rade.
 Noch vintmen liede soe ghestade:
 Wat si hebben groet oft clene,
 Dat hen die minne gheeft ghemene,
 Welde, bliscap ende rouwe.
 Selke minne hetic ghetrouwe.
 In constu niet gheseggen als
 Hoe vele gheluux ende onghevals
 Uter minnen beken ronnen.
 Hier omme en darfen niet veronnen
 Der nonnen, dat si niet en conste ontgaen
 Der minnen diese hilt ghevaen,
 Want die duvel altoes begheert
 Den mensche te become ende niet en cesseert
 Dach ende nacht, spade ende vroe
 Hi doeter sine macht toe,
 Met quaden listen, als hi wel conde,
 Becordise met vleescheliker sonde,
 Die nonne, dat si sterven waende.
 Gode bat si ende vermaende
 Dat hise troeste dore sine ghenaden.
 Si sprac: 'Ic ben soe verladen
 Met starker minnen ende ghewont
 - Dat weet hi, dient al es cont,
 Die niet en es verholen -

Deze jonkvrouw leefde niet zonder
 de liefde die met menig groot wonder
 pleegt te verbazen in alle landen.
 Veel komt ervan: soms is het schande,
 soms droefheid, verbittering en nijd,
 soms ook blijdschap en zaligheid.
 De wijze brengt zij van zijn stuk,
 stort blijvend hem in ongeluk,
 slingert hem tussen lief en leed,
 bedrukt hem zo dat hij niet weet
 wanneer hij spreken moet of zwijgen
 om ooit zijn loon te kunnen krijgen.
 Menigeen vertrapt haar voet
 die juist meent dat hij opstaan moet.
 Ook maakt de liefde mild
 wie nooit zijn geld verspilt,
 doch nu vrij geeft op liefdes raad.
 Weer anderen zijn er die zij laat
 delen alles, 't zij groot of klein,
 om met hun lief steeds één te zijn,
 weelde, blijdschap en rouw;
 zulk een liefde noem ik trouw.
 Ik weet niet hoe ik ooit zeggen moet
 hoeveel geluk en tegenspoed
 uit de beek der liefde vloeit.
 Laat dus de jonkvrouw ongemoeid,
 de non, die niet wist te ontluchten
 aan de liefde die haar deed zuchten,
 want de duivel begeert te allen stonde
 de mens te bekoren en te verwonden,
 't zij laat of vroeg, bij dag of nacht.
 Nooit wijkt hij of verzwakt zijn macht;
 met listen, steeds kwader uitgevonden,
 bekoorde hij haar tot vleselijke zonden,
 zo hevig dat zij te sterven dacht.
 Dus bad zij God uit alle macht
 dat zijn genade haar troosten mocht.
 Zij bad: 'Ik word zo zwaar bezocht
 door felle pijn van liefde wreed
 - dat weet Hij die alles weet
 en voor wie niets ooit blijft verborgen -

Dat mi die crancheit sal doen dolen.
 Ic moet leiden een ander leven:
 Dit abijt moetic begheven.'

Nu hoert hoeter na verghinc.
 Si sende om den ionghelinc
 Daer si toe hadde grote lieve,
 Oetmoedelijc met enen brieve,
 Dat hi saen te hare quame;
 Daer laghe ane sine vrame.
 Die bode ghinc daer de ionghelinc was.
 Hi nam den brief ende las
 Die hem sende sijn vriendinne.
 Doe was hi blide in sinen sinne;
 Hi haestem te comen daer.
 Sint dat si out waren · xij · iaer
 Dwanc die minne dese twee,
 Dat si dogheden menech wee.

Hi reet soe hi ierst mochte
 Ten cloester, daer hise sochte.
 Hi ghinc sitten voer tfensterkijn
 Ende soude gheerne, mocht sijn,
 Sijn lief spreken ende sien.
 Niet langhe en merde si na dien;
 Si quam ende woudene vanden
 Vor tfensterkijn, dat met yseren banden
 Dwers ende lanx was bevlochten.
 Menech werven si versochten,
 Daer hi sat buten ende si binnen,
 Bevaen met alsoe starker minnen.
 Si saten soe een langhe stonde,
 Dat ict ghesegghen niet en conde
 Hoe dicke verwandelde hare blye.
 'Ay mi', seitsi, 'aymie,
 Vercoren lief, mi es soe wee;
 Sprect ieghen mi een wort oft twee
 Dat mi therte conforteert!
 Ic ben die troest ane u begheert.

dat deze liefde mij zal worgen.
Ik moet een ander leven leiden,
van mijn habijt moet ik scheiden.'

Hoort, hoe het haar hierna verging.
Zij waarschuwde de jongeling,
sinds lang haars harten lief,
en zei hem in een ootmoedige brief
dat als hij haar vlug bezoeken wou,
het hem beslist niet spijten zou.
De bode ging waar de jongeling was,
die nam de brief aan en las
wat zijn vriendin hem weten deed.
Van blijdschap sprong hij op en reed
zo snel hij kon naar de abdij.
Sinds hun twaalfde jaar al hadden zij
elkander lief en moesten zij beiden
om die liefde vaak bitter lijden.

Hij reed het klooster om en om
tot hij wist waar hij haar vinden kon.
Bij 't vensterbankje naast de poort
ging hij zitten en vroeg, als het hoort,
of hij haar mocht zien en spreken.
Zij liet het zich geen tel ontbreken,
kwam snel gegaan naar 't vensterluik
dat met ijzeren banden naar oud gebruik
kruiselings was overtogen.
Beiden verzuchtten zij, hevig bewogen,
wisten niet wat met elkaar te beginnen,
want hij zat buiten en zij binnen.
Zo ging een eindeloos uur voorbij;
soms verbleekten en soms bloosden zij,
door liefde tot het diepst bevangen.
'Ach,' snikte zij in machtig verlangen,
'mijn liefste lief, dat ik u mag zien!
Spreek een enkel woord opdat misschien
in mijn hart de vrede keert
door troost, die het van u begeert.

Der minnen strael stect mi int herte,
 Dat ic doghe grote smerte.
 In mach nemmermeer verhoghen,
 Lief, ghi en hebbet uut ghetoghen.'

Hi antworde met sinne:
 'Ghi wet wel lieve vriendinne,
 Dat wi langhe hebben ghedragen
 Minne al onsen daghen;
 Wi en hadden nye soe vele rusten,
 Dat wi ons eens ondercusten.
 Vrouwe Venus, die godinne,
 Die dit brachte in onsen sinne,
 Moete God onse Here verdoemen,
 Dat si twee soe scone bloemen
 Doet vervaluen ende bederven.
 Constic wel ane u verwerven
 Ende ghi dabijt wout neder leggen
 Ende mi enen sekeren tijt seggen
 Hoe ic u ute mochte leiden,
 Ic woude riden ende ghereiden
 Goede cleder diere van wullen
 Ende die met bonten doen vullen:
 Mantel, roc ende sercoet.
 In begheve u te ghere noet:
 Met u willic mi aventueren
 Lief, leet, tsuete metten sueren.
 Nemt te pande mijn trouwe.'
 'Vercorne vrient', sprac die ioncfrouwe,
 'Die willic gherne van u ontfaen,
 Ende met u soe verre gaen,
 Dat niemen en sal weten in dit covent
 Werwaert dat wi sijn bewent.
 Van tavont over · viij · nachte
 Comt ende nemt mijns wachte
 Daer buten inden vergier,
 Onder enen eglentier,
 Wacht daer mijns; ic come uut
 Ende wille wesen uwe bruut
 Te varen daer ghi begheert;

De pijn der liefde steekt in mijn hart
 en foltert mij met grote smart;
 Ik word door droefheid zwaar verdrukt
 tot gij die pijn hebt uitgerukt.'

Hij antwoordde haar, vurig van zin:
 'Gij weet wel, mijn lieve vriendin,
 dat wij beiden al onze dagen
 onze liefde in zorg hebben gedragen.
 Nooit hebben wij een plek gevonden
 waar wij elkander kussen konden.
 Vrouwe Venus, de wrede godin
 die ons dit stortte in ziel en zin,
 moge God onze Heer haar verdoemen,
 omdat zij twee zo schone bloemen
 laat verwelken en vergaan.
 Kreeg ik maar van u gedaan
 dat gij uw habijt af zoudt leggen
 en mij een zeker uur zoudt zeggen
 waarop ik van hier u weg mag leiden,
 dan zal ik u veel schoons bereiden:
 mooie, dure kleren zoals het hoort,
 zuiver wol met bont geboord,
 mantel, rokken en overkleed.
 Steeds houd ik mij voor u gereed,
 met u wil ik alles avonturen,
 lief en leed, het zoet' en het zure,
 Lief, aanvaard als pand mijn trouw.'
 'Verkoren vriend,' sprak de jonkvrouw,
 'dat pand neem ik graag van u aan
 en 'k wil ook zo ver met u gaan,
 dat niemand van het convent de paden,
 die wij samen kiezen, kan raden.
 Kom deze avond over acht nachten,
 kom dan en wil op mij wachten
 buiten, ge ziet de plek van hier:
 in de boomgaard, onder de eglantier.
 Wacht daar, ik kom het klooster uit
 om u te ontmoeten als uw bruid,
 ik wil u volgen waar gij 't begeert.

En si dat mi siecheit deert
 Ocht saken die mi sijn te swaer,
 Ic come sekerlike daer,
 Ende ic begheert van u sere,
 Dat ghi daer comt, lieve ionchere.'

Dit gheloefde elc anderen.
 Hi nam orlof ende ghinc wanderen
 Daer sijn rosside ghesadelt stoet.
 Hi satter op metter spoet
 Ende reet wech sinen telt
 Ter stat waert over een velt.
 Sijns lieves hi niet en vergat:
 Sanders daghes ghinc hi in die stat.
 Hi cochte blau ende scaerlaken,
 Daer hi af dede maken
 Mantele ende caproen groet
 Ende roc ende sorcoet
 Ende na recht ghevoedert wel.
 Niemen en sach beter vel
 Onder vrouwen cledere draghen;
 Si prijsdent alle diet saghen.
 Messe, gordele ende almoniere
 Cocti haer goet ende diere;
 Huven, vingherline van goude
 Ende chierheit menechfoude.
 Om al die chierheit dede hi proeven
 Die eneger bruut soude behoeven.
 Met hem nam hi · vc · pont
 Ende voer in ere avonstont
 Heymelike buten der stede.
 Al dat scoenheide voerdi mede
 Wel ghetorst op sijn paert,
 Ende voer alsoe ten cloestere waert,
 Daer si seide inden vergier,
 Onder enen eglentier,
 Hi ghinc sitten neder int cruut,
 Tote sijn lief soude comen uut.

Tenzij mij pijn of ziekte deert
 of andere onmacht, mij te zwaar,
 ik zal er zeker zijn, voorwaar,
 en niets is er dat ik zozeer begeer
 als dat gij er ook zijt, jonkheer.'

Dit beloofden zij elkaar.
 Hij nam afscheid en ging vandaar
 tot waar zijn paard gezadeld stond.
 Snel sprong hij er op en vond
 over het veld met spoed het pad
 dat hem terugbracht naar de stad.
 Hij vergat haar niet: de volgende dag
 kocht hij het mooiste dat hij zag,
 kocht diep blauw en vuurrood laken
 en liet kleren voor haar maken,
 een mantel met een kap, wijd, breed,
 een rok en ook een overkleed,
 goed gevoerd, met zorg gestikt.
 Nooit zag men fraaier opgeschikt
 onder vrouwen kleren dragen,
 zij prezen 't allen die het zagen.
 Ook een gordel met beurs en schaar
 kocht hij, degelijk en kostbaar,
 haarbanden, ringen van goud
 en sieraden menigvoud.
 Alles koos hij aandachtig uit
 als bestemd voor de voornaamste bruid.
 Tenslotte nam hij vijfhonderd pond
 en heimelijk in de avondstond
 verliet hij de stad, alle kostbaarheden
 voerde hij zorgzaam met zich mede.
 Op zijn goed gepakte paard koos hij
 de kortste weg naar de abdij
 en in de boomgaard vond hij rad
 de eglantier die zij gewezen had.
 In het gras onder de bomen
 ging hij zitten tot zij zou komen.

Van hem latic nu die tale
 Ende segghe u vander scoender smale.
 Vore middernacht lude si mettine.
 Die minne dede haer grote pine.
 Als mettenen waren ghesongen
 Beide van ouden ende van iongen
 Die daer waren int covent,
 Ende si weder waren ghewent
 Opten dormter al ghemene,
 Bleef si inden coer allene
 Ende si sprac haer ghebede
 Alsi te voren dicke dede.
 Si knielde voerden outaer
 Ende sprac met groten vaer:
 ‘Maria, moeder, soeté name,
 Nu en mach minen lichame
 Niet langher in dabijt gheduren.
 Ghi kint wel in allen uren
 Smenschen herte ende sijn wesen.
 Ic hebbe ghevast ende ghelesen
 Ende ghenomen discipline;
 Hets al om niet dat ic pine:
 Minne worpt mi onder voet,
 Dat ic der werelt dienen moet.
 Alsoe waerlike als ghi, Here lieve,
 Wort ghehanghen tusschen · ij · dieve
 Ende aent cruse wort gherecket,
 Ende ghi Lazaruse verwecket
 Daer hi lach inden grave doet,
 Soe moetti kinnen minen noet
 Ende mine mesdaet mi vergheven;
 Ic moet in swaren sonden sneven.’

Na desen ghinc si uten core
 Teenen beelde, daer si vore
 Knielde ende sprac hare ghebede,
 Daer Maria stont ter stede.
 Si riep Maria onversaghet:
 ‘Ic hebbe u nach ende dach geclaghet
 Ontfermelike mijn vernoy

Ik laat hem daar achter, want vlug
 moet mijn verhaal naar zijn liefste terug.
 Zij luidde de metten voor middernacht,
 de liefde doorsneed haar met felle kracht.
 Toen de metten waren gezongen
 door alle nonnen, oude en jonge,
 die daar waren in de abdij,
 en zij weer in strenge rij
 keerden naar de slaapzaal heen,
 bleef zij in het koor alleen
 en sprak er haar gebeden weer
 zoals zij gedaan had menig' keer.
 Voor het altaar bad zij het langst,
 haar hart gefolterd door angst.
 'Maria, moeder, zoete naam,
 nu kan werkelijk mijn lichaam
 dit habijt niet langer verduren.
 Gij weet zeer wel wat alle uren
 in 't menselijk hart ligt opgetast.
 Ik heb gebeden en gevast,
 ik heb mijzelf ook gekastijd,
 maar 't hielp niet wat ik leed en lijd;
 de liefde koos mij zo verwoed,
 dat ik de wereld dienen moet.
 Zo waarlijk als Gij, Here, lieve,
 werd gehangen tussen twee dieven
 en aan het kruis werd uitgerekt,
 en Lazarus hebt opgewekt
 uit het graf, drie dagen dood,
 zo waarlijk moogt gij zien mijn nood
 en vergeven wat ik heb misdaan, -
 ik moet in zonde ondergaan.'

Hierna ging zij uit het koor
 naar een beeld waarvoor
 zij knielde en sprak haar gebed.
 Maria was daar neergezet.
 Zij riep Maria onversaagd:
 'Ik heb u dag en nacht geklaagd,
 verloren in ellende en verdriet,

Ende mi en es niet te bat een hoy!
 Ic werde mijns sins te male quijt,
 Blivic langher in dit abijt.
 Die covel toech si ute al daer
 Ende leidse op onser vrouwen outaer.
 Doen dede si ute hare scoen.
 Nu hoert watsi sal doen!
 Die slotele vander sacristien
 Hinc si voer dat beelde Marien;
 Ende ict segt u over waer
 Waer omme dat sise hinc al daer:
 Ofmense te priemtide sochte,
 Dat mense best daer vinden mochte.
 Hets wel recht in alder tijt,
 Wie vore Marien beelde lijt,
 Dat hi sijn oghen derwaert sla
 Ende segge 'Ave', eer hi ga,
 'Ave Maria'; daer omme si ghedinct,
 Waer omme dat si die slotel daer hinc.

Nu ghinc si danen dorden noet
 Met enen pels al bloet
 Daer si een dore wiste,
 Die si ontsloet met liste,
 Ende ghincker heymelijc uut
 Stillekine sonder gheluut.
 Inden vergier quam si met vare.
 Die iongelinc wort haers gheware.
 Hi seide: 'Lief, en verveert u niet,
 Hets u vrient dat ghi hier siet.'
 Doen si beide te samen quamen,
 Si begonste hare te scamen,
 Om dat si in enen pels stoet
 Bloets hoeft ende barvoet.
 Doen seidi: 'Wel scone lichame,
 U soe waren bat bequame
 Scone ghewaden ende goede cleder.
 Hebter mi om niet te leder,
 Ic salse u gheven sciene.'
 Doen ghinghen si onder den eglentiere,

maar ach, het hielp mij geen spriet.
 Ik raakte al mijn zinnen kwijt,
 droeg ik langer dit habijt.' -
 Haar kovel deed zij uit aldaar
 en legde die op Maria's altaar
 en toen trok zij uit haar sandalen.
 Hoort goed, wat ik nu ga verhalen.
 De sleutels van de altaarnis
 hing zij voor Maria's beeltenis
 en ik voeg eraan toe, voorwaar,
 waarom zij ze hing juist daar.
 Het was, als men voor de primen ze zocht,
 het best als men ze daar vinden mocht.
 't Is immers altijd goed wanneer hij
 die loopt Maria's beeld voorbij,
 zijn vrome ogen opwaarts slaat
 en 'Ave' zegt voordat hij gaat.
 Ave Maria, - dit is de reden klaar
 waarom zij de sleutels ophing daar.

Met door de nood gedwongen alleen
 een hemd aan ging zij heen
 tot waar zij wist een deur naar buiten.
 Voorzichtig kon zij die ontsluiten
 en ging er heimelijk uit,
 stil, zonder het minst geluid.
 Bang kwam zij waar de boomgaard lag
 en de jongeling haar komen zag.
 Hij zei: 'Mijn liefste, vrees niet,
 het is uw vriend die gij hier ziet.'
 Maar toen zij elkaar nader kwamen,
 begon zij zich diep te schamen
 omdat zij hem zo moest ontmoeten:
 in haar hemd en op blote voeten.
 Hij zei: 'Gij met uw schoon aanschijn,
 het zou u veeleer passend zijn
 om nu een schoon gewaad te dragen.
 Wees niet boos, wil u niet beklagen,
 ik zal het u gauw geven hier.'
 Zij zetten zich onder de eglantier

Ende alles die si behoeft,
 Des gaf hi hare ghenoech.
 Hi gaf haer cleder twee paer;
 Blau waest dat si aen dede daer
 Wel ghescepen int ghevoech.
 Vriendelike hi op haer loech.
 Hi seide: 'Lief, dit hemelblau
 Staet u bat dan dede dat grau.'
 Twee cousen toech si ane
 Ende twee scoen cordewane,
 Die hare vele bat stonden
 Dan scoen die waren ghebonden.
 Hoet cleder van witter ziden
 Gaf hi hare te dien tiden,
 Die si op haer hoeft hinc.
 Doen cussese die ionghelinc
 Vriendelike aen haren mont.
 Hem dochte, daer si voer hem stont,
 Dat die dach verclaerde.
 Haestelike ghinc hi tsinen paerde.
 Hi settese voer hem int ghereide.
 Dus voren si henen beide
 Soe verre dat began te daghen,
 Dat si hen nyemen volghen en saghen.
 Doen begant te lichtene int oest.
 Si seide: 'God, alder werelt troest,
 Nu moeti ons bewaren!
 Ic sie den dach verclaren.
 Waric met u niet comen uut,
 Ic soude prime hebben gheluut,
 Als ic wilen was ghewone
 Inden cloester van religione.
 Ic ducht mi die vaert sal rouwen:
 Die werelt hout soe cleine trouwe,
 Al hebbic mi ghekeert daer an.
 Si slacht den losen coman
 Die vingherline van formine
 Vercoept voer guldine.'

'Ay, wat segdi, suverlike!

en van alles wat zij hem vroeg,
 gaf hij haar meer dan genoeg.
 Van alle kleren gaf hij twee paar,
 blauw was het dat zij aantrok daar;
 't stond mooi, nog zag zij zelf niet hoe,
 maar vriendelijk lachte hij haar toe.
 Hij zei: 'Mijn lief, dit heerlijk blauw
 staat u beter dan vroeger dat grauw.'
 Twee kousen trok zij aan, daarna
 twee schoenen van leer uit Cordova,
 die haar veel schoner kleeadden
 dan eerder haar sandalen deden.
 Tenslotte kwam hij haar verblijden
 met een kap van witte zijde
 die zij om haar haren hing.
 Toen kustte haar de jongeling
 vriendelijk, innig op haar mond.
 't Scheen hem toen zij zo voor hem stond,
 dat plotseling het duister straalde.
 Hij liep naar zijn paard, draalde
 geen ogenblik, zette haar voorop
 en samen reden zij in galop
 gevolgd noch gezien tot waar
 zij zich veilig wisten, buiten gevaar.
 Toen begon het te lichten in het oosten.
 'God, die de wereld altijd troostte,'
 bad zij, 'bewaar ons in uw hand.
 Ik zie de zon over het land.
 Was ik niet met u weggetrokken
 dan luidde ik nu de kloosterklokken
 voor de primen, zoals ik was gewend
 toen ik nog leefde in het convent.
 Ik vrees dat mijn vlucht mij zal rouwen,
 de wereld is nooit te vertrouwen,
 ook al heb ik haar nu gekozen.
 Ze lijkt op de schaamteloze
 koopman die een ijzeren ring
 verkoopt voor een gouden vingerling.'

'Ach, wat zegt ge, zuiverste lief,

Ocht ic u emmermeer beswike,
 Soe moete mi God scinden!
 Waer dat wi ons bewinden,
 In scede van u te ghere noet,
 Ons en scede die bitter doet!
 Hoe mach u aen mi twien?
 Ghi en hebt aen mi niet versien
 Dat ic u fel was ofte loes.
 Sint dat ic u ierst vercoes,
 En haddic niet in minen sinne
 Ghedaen een keyserinne,
 Op dat ic haers werdech ware,
 Lief, en liete u niet om hare!
 Des moghedi seker wesen.
 Ic vore met ons ute ghelesen
 · Vc · pont wit selverijn;
 Daer seldi, lief, vrouwe af sijn.
 Al varen wi in vremde lande,
 Wine derven verteren ghene pande
 Binnen desen seven iaren.’
 Dus quamen si den telt ghevaren
 Smorgens aen een foreest,
 Daer die voghele hadden feest.
 Si maecten soe groet gheschal,
 Datment hoerde over al;
 Elc sanc na der naturen sine.
 Daer stonden scone bloemkine
 Op dat groene velt ontploken,
 Die scone waren ende suete roken.
 Die locht was claer ende scone.
 Daer stonden vele rechte bome,
 Die gheloverd waren rike.
 Die ionghelinc sach op die suverlike,
 Daer hi ghestade minne toe droech.
 Hi seide: ‘Lief, waert u ghevoech,
 Wi souden beeten ende bloemen lesen;
 Het dunct mi hier scone wesen.
 Laat ons spelen der minnen spel.’
 ‘Wat segdi’, sprac si, ‘dorper fel,
 Soudic beeten op tfelt,
 Ghelijc enen wive die wint ghelt

verlaat ik u ooit in ongerief
 zo moge God mij doen sterven.
 Waar wij ook ooit mogen zwerven,
 nooit laat ik u in last of lijden,
 alleen de bittere dood zal ons scheiden.
 Hoe vaart de twijfelzucht u aan!
 Nooit heb ik u toch iets misdaan?
 Nooit kon uw oog aan mij bespeuren,
 dat ik mijn keuze zou betreuren.
 Sinds het eerste uur dat gij mijn zin
 bekoorde, dacht 'k zelfs niet een keizerin
 te kiezen boven u. Mijn lief, ik zou
 nooit kunnen leven dan u getrouw.
 Daarvan moogt gij zeker wezen.
 Ik draag bij mij uitgelezen
 zeven ponden, fonkelend zilver wit;
 van nu af, lief, zijn zij uw bezit.
 Al reizen wij naar vreemde landen,
 wij behoeven vast niets te verpanden
 binnen tenminste zeven jaar.'
 Zo kwamen zij in de morgen klaar
 gereden in een bos; om het meest
 vierden er de vogels feest.
 Zij maakten een zo groot geschal
 dat men 't hoorde overal.
 Zij zongen elk naar hun natuur.
 Er stonden bloemen pril en puur
 in 't groene gras, met schone kleuren
 aangedaan en zoete geuren.
 De ochtendlucht was rein en klaar,
 de slanke bomen stonden, zwaar
 geloverd, recht in het hoge licht.
 De jongeling keek naar het zuivere gezicht
 van zijn lief dat hem haast verblindde.
 Hij zei: 'Mijn lief, hoe zoudt gij 't vinden
 als wij hier bleven en bloemen kozen?
 Mij dunkt, het is hier schoon verpozen.
 Laat ons hier spelen der liefde spel.'
 'Wat wilt ge, lummel,' sprak zij fel,
 'dat ik ga liggen in het groen
 gelijk het ook de sletten doen

Dorperlijc met haren lichame?
 Seker soe haddic cleine scame.
 Dit en ware u niet ghesciet,
 Waerdi van dorpers aerde niet!
 Ic mach mi bedinken onsochte.
 Godsat hebdi diet sochte!
 Swighet meer deser talen
 Ende hoert die voghele inden dalen,
 Hoe si singhen ende hen vervroyen.
 Die tijt sal u te min vernoyen,
 Alsic bi u ben al naect.
 Op een bedde wel ghemaect,
 Soe doet al dat u ghenoecht
 Ende dat uwer herten voeght.
 Ic hebs in mijn herten toren,
 Dat ghijt mi heden leit te voren.'

Hi seide: 'Lief, en belghet u niet,
 Het dede Venus, diet mi riet.
 God gheve mi scande ende plaghe
 Ochtic u emmermeer ghewaghe.'
 Si seide: 'Ic vergheeft u dan.
 Ghi sijt mijn troest voer alle man
 Die leven onder den trone.
 Al levede Absolon die scone
 Ende ic des wel seker ware
 Met hem te levne · m · iare
 In weelden ende in rusten,
 In liets mi niet ghecusten.
 Lief, ic hebbe u soe vercoren,
 Men mocht mi dat niet legghen voren,
 Dat ic uwes soude vergheren.
 Waric in hemelrike gheseten
 Ende ghi hier in ertrike,
 Ic quame tot u sekerlike!
 Ay God, latet onghewroken
 Dat ic dullijc hebbe ghesproken!
 Die minste bliscap in hemelrike
 En es hier ghere vrouden ghelike:
 Daer es die minste soe volmaect,

die hun lichaam verkopen voor geld?
 't Zou met mijn eer slecht zijn gesteld.
 Waart gij niet van lage aard
 dan had gij mij dit woord bespaard.
 Helaas, 'k heb van mijn vlucht al spijt.
 Gods haat straffe u uw schofterigheid.
 Zo wil ik u horen mijn leven niet.
 Hoor naar de vogels, hun blijde lied,
 hun heldere zingen, hun liederen rein,
 hoor hoe zij in onschuld vrolijk zijn,
 dan zal het uur waarop ik naakt
 in een bed, zorgvuldig opgemaakt,
 naast u lig des te heerlijker zijn. Doe dan
 al wat uw hart begeren kan.
 Bitter wordt mijn hart gekweld
 door wat gij mij hebt voorgesteld.'

Hij antwoordde: 'Lief, wees niet boos,
 vrouwe Venus maakte mij radeloos.
 God straffe mij met schande en plagen
 mocht ik u dit ooit weer vragen.'
 Zij zeide: 'Ik vergeef het u.
 Maar vergeet nooit dat gij na nu
 als enige troost in mijn hart zult wonen.
 Al leefde Absalom nog, de schone,
 en ik was er zeker van, voorwaar,
 dat ik met hem leven kon duizend jaar
 in vrede en weelde als een vorstin,
 ik ging er zeker niet op in.
 U heb ik verkoren, lieve man, -
 is er iemand die mij verwijten kan
 dat ik u ooit zou vergeten?
 Was ik in 't hemelrijk gezeten
 en gij zoudt nog op aarde dwalen,
 ik kwam zeker tot u nederdalen.
 Ach, mijn God, laat het ongewroken
 dat ik zo dwaas heb gesproken,
 de minste vreugde in 't hemelrijk
 is hier geen blijdschap ooit gelijk.
 Daar is de minste zo volmaakt,

Datter zielen niet en smaect
 Dan Gode te minnen sonder inde.
 Al erdsche dinc es ellinde;
 Si en doeghet niet een haer
 Jeghen die minste die es daer.
 Diere om pinen die sijn vroet,
 Al eest dat ic dolen moet
 Ende mi te groten sonden keren
 Dore u, lieve scone ionchere.'

Dus hadden si tale ende wedertale.
 Si reden berch ende dale.
 In can u niet ghesegghen wel
 Wat tusschen hen tweek ghevel.
 Si voren alsoe voert
 Tes si quamen in een poert,
 Die scone stont in enen dale.
 Daer soe bequaemt hen wale,
 Dat siere bleven der iaren seven
 Ende waren in verweenden leven
 Met ghenuechten van lichamen,
 Ende wonnen · ij · kinder tsamen.
 Daer na den seven iaren,
 Alsoe die penninghe verteert waren,
 Moesten si teren vanden pande
 Die si brachten uten lande.
 Cleder, scoenheit ende paerde
 Vercochten si te halver warde
 Ende brochtent al over saen.
 Doen en wisten si wat bestaen:
 Si en conste ghenen roc spinnen
 Daer si met mochte winnen.
 Die tijt wort inden lande diere
 Van spisen, van wine ende van biere
 Ende van al datmen eten mochte.
 Dies hen wort te moede onsochte;
 Si waren hen liever vele doet,
 Dan si hadden ghebeden broet.
 Die aermoede maecte een ghesceet
 Tusschen hen beiden, al waest hen leet.

dat niets de ziel zo heerlijk smaakt
 dan God te minnen eindeloos.
 Al aards heil dat de ziel zich koos,
 ellende is het in vergelijk
 met de minste vreugd in 't hemelrijk.
 Wijs zijn die daarvoor willen lijden,
 al liet ik er mij door u van scheiden
 en weet ik dat ik tot zonden mij keer
 door u, lieve, schone jonkheer.'

Zo, wisselend woord en wederwoord,
 trokken door berg en dal zij voort.
 Ik kan u helaas niet zeggen wat
 in hun gesprek de voorkeur had.
 Zij reden verder tot zij samen
 bij de poort aankwamen
 van een stad in een schone vallei.
 Die trok hen aan, daar bleven zij
 getweeën wonen een jaar of zeven.
 Zij leefden er een weelderig leven
 en in genot van hun lichamen
 wonnen zij er twee kinderen samen.
 Maar toen na die zeven jaren
 al hun penningen verteerd waren,
 moesten zij leveren pand na pand
 al wat zij meebrachten uit hun land.
 Kleren, sieraden en paarden
 verkochten zij voor de halve waarde,
 joegen de opbrengst er weer door
 en stonden er toen droevig voor.
 Ze konden geen enkel ambacht bedrijven
 om daardoor in het leven te blijven.
 Ook werden in het land de prijzen
 hoger van wijn, bier en spijzen
 en al waarmee men zich moest voeden.
 Het werd hen hopeloos te moede;
 liever waren zij beiden dood
 dan dat zij gebedeld hadden om brood.
 De armoede dreef hen uit elkaar,
 bracht scheiding, ook al viel het zwaar.

Aenden man ghebrac dierste trouwe;
 Hi lietse daer in groten rouwe
 Ende voer te sinen lande weder.
 Si en sachen met oghen nye zeder.
 Daer bleven met hare ghinder
 Twee uter maten scone kinder.

Si sprac: 'Hets mi comen soe,
 Dat ic duchte spade ende vroe.
 Ic ben in vele doghens bleven.
 Die ghene heeft mi begheven
 Daer ic mi trouwen toe verliet.
 Maria, vrouwe, oft ghi ghebiet,
 Bidt vore mi ende mine · ij · ionghere,
 Dat wi niet en sterven van honghere.
 Wat salic doen, elendech wijf!
 Ic moet beide ziele ende lijf
 Bevlecken met sondeghen daden.
 Maria, vrouwe, staet mi in staden!
 Al constic enen roc spinnen,
 In mochter niet met winnen
 In twee weken een broet.
 Ic moet gaen dorden noet
 Buten der stat op tfelt
 Ende winnen met minen lichame ghelt,
 Daer ic met mach copen spise.
 In mach in ghere wise
 Mijn kinder niet begheven.'
 Dus ghinc si in een sondech leven,
 Want men seit ons overwaer,
 Dat si langhe seve iaer
 Ghemene wijf ter werelt ghinc
 Ende meneghe sonde ontfinc,
 Dat haer was wel onbequame,
 Die si dede metten lichame,
 Daer si cleine ghenuechte hadde in,
 Al dede sijt om een cranc ghewin,
 Daer si haer kinder met onthelt.
 Wat holpt al vertelt,
 Die scamelike sonden ende die zwaer

De man verbrak het eerst de trouw,
 liet haar achter in diepe rouw
 en keerde naar zijn vaderland weer.
 Hun ogen zagen elkaar nooit meer.
 Twee mooie kinderen waren al wat
 zij in het vreemde land nog had.

Zij sprak: 'Ach, het is nu zo ver
 als ik al vreesde jaren her.
 Ik ben gestort in diepe ellende,
 omdat de man zich van mij wendde
 op wie ik mij verliet in trouw.
 Zo gij wilt, Maria, Lieve Vrouw,
 bid voor mij en mijn kinderen beide,
 dat wij ter dood geen honger lijden.
 Verloren vrouw, ik die in rampspoed viel,
 niets blijft mij dan met lichaam en ziel
 mij in zonde te storten door hoererij.
 Maria, vrouwe sta mij bij.
 Al kon ik, als veel vrouwen doen,
 een rok spinnen naar goed fatsoen,
 in twee weken won ik niet één brood.
 Ik moet gaan door barre nood
 en buiten de stadspoort op het veld
 mijn lichaam geven voor geld
 totdat ik genoeg heb voor spijzen,
 want ik mag op geen enkele wijze
 mijn kinderen 't iets ontbreken laten.'
 Dus viel zij in zonde bovenmate,
 want men vertelt ons voorwaar
 dat zij gedurende zeven jaar
 als vrouw voor ieder haar dagen ging
 en menigeen in zonde ontving.
 Zij vond het wel een marteling
 die haar lichaam onderging,
 het stond haar dan ook bitter tegen,
 maar dit alles moest opwegen
 tegen wat zij haar kinderen liet.
 Meer vertel ik hiervan niet.
 Waarom ook gemeten de zonden zwaar

Daer si in was · xiiij · iaer!
 Maer emmer en lietsi achter niet,
 Hadsi rouwe oft verdriet,
 Sine las alle daghe met trouwen
 Die seven ghetiden van onser vrouwen.
 Die las si haer te loven ende teren,
 Dat sise moeste bekeren
 Uten sondeliken daden,
 Daer si was met beladen
 Bi ghetale · xiiij · iaer,
 Dat segghic u over waer.
 Si was seven iaer metten man,
 De · ij · kindere an hare wan,
 Diese liet in ellinde,
 Daer si doghede groet meswinde.
 Dierste · vij · iaer hebdi gehoert.
 Verstaet hoe si levede voert.

Als die · xiiij · iaer waren ghedaen,
 Sinde haer God int herte saen
 Berouwennessen alsoe groet,
 Dat si met enen swerde al bloet
 Liever liete haer hoet af slaen,
 Dan si meer sonden hadde ghedaen
 Met haren lichame, al si plach.
 Si weende nacht ende dach,
 Dat haer oghen selden drogheden.
 Si seide: 'Maria, die Gode soghede,
 Fonteyne boven alle wiven,
 Laet mi inder noet niet bliven!
 Vrouwe, ic neme u torconden,
 Dat mi rouwen mine sonden
 Ende sijn mi herde leet.
 Der es soe vele, dat ic en weet
 Waer icse dede ocht met wien.
 Ay lachen! Wat sal mijns ghescien!
 Ic mach wel ieghen dordeel sorgen,
 Doghen Gods sijn mi verborgen,
 Daer alle sonden selen bliken,
 Beide van armen ende van riken,

waarin zij leefde veertien jaar?
 Maar één goed ding vergat zij niet
 al rouwde zij of had verdriet,
 alle dagen las zij trouw
 de getijden van Onze Lieve Vrouw
 om haar te loven en te eren
 en opdat die haar wilde bekeren
 uit de zondige daden
 waarmee zij was beladen
 in tijd ten getale van veertien jaar.
 Ik zeg u: dit is waarlijk waar.
 Zeven jaren was zij bij een man
 en kreeg er twee kinderen van,
 hij liet haar achter in nood,
 ongeluk en ramspoed groot.
 De eerste zeven jaren hebt u gehoord,
 luister nu hoe zij leefde voort.

Toen veertien jaren waren verlopen,
 brak God haar hart open
 en zond haar berouw, van aard
 zo diep, dat zij liever met een zwaard
 haar hoofd zou laten afslaan
 dan dat zij meer zonden had begaan
 met haar lichaam zoals zij placht.
 Zij weende dag en nacht,
 zij kreeg haar ogen zelden gedroogd.
 Zij zei: 'Maria, die God heeft gezoogd,
 uitverkoren boven alle vrouwen,
 laat mij niet in nood en rouwe.
 Als getuige roep ik u aan:
 het rouwt mij wat ik heb gedaan,
 mijn zonden zijn mij van harte leed.
 Het zijn er zoveel dat ik niet weet
 met wie ik ze beging en waar.
 Ik voel mij, ach, in groot gevaar,
 ik vrees het laatste oordeel zeer,
 Gods ogen zien op mij niet neer
 waar alle zonden zullen blijken,
 alle, van armen en van rijken,

Ende alle mesdaet sal sijn ghewroken,
 Daer en si vore biechte af ghesproken
 Ende penitencie ghedaen.
 Dat wetic wel sonder waen.
 Des benic in groten vare.
 Al droghic alle daghe een hare
 Ende croeper met van lande te lande
 Over voete ende over hande
 Wullen, barvoet sonder scoen,
 Nochtan en constic niet ghedoen,
 Dat ic van sonden worde vri,
 Maria, vrouwe, ghi en troest mi.
 Fonteyne boven alle doghet,
 Ghi hebt den meneghen verhoghet,
 Alse wel Teophuluse sceen.
 Hi was der quaetster sonderen een
 Ende haddem den duvel op ghegeven
 Beide ziele ende leven
 Ende was worden sijn man;
 Vrouwe, ghi verloeseten nochtan.
 Al benic een besondech wijf
 Ende een ongestroest keytijf,
 In wat leven ic noy was,
 Vrouwe, ghedinct dat ic las
 Tuwer eren een ghebede!
 Toent aen mi u oetmoedechede!
 Ic ben ene die es bedroevet
 Ende uwer hulpen wel behoevet.
 Dies maghic mi verhouden:
 En bleef hem nye onvergouden
 Die u gruete, maget vrie,
 Alle daghe met ere Ave Marie.
 Die u ghebet gherne lesen,
 Si moeghen wel seker wesen
 Dat hen daer af sal comen vrame.
 Vrouwe, hets u soe wel bequame,
 Uut vercorne Gods bruut:
 U sone sinde u een saluut
 Te Nazaret, daer hi u sochte,
 Die u ene boetscap brochte
 Die nye van bode was ghehoert.

waar alle misdaad wordt gewroken
tenzij te biechte uitgesproken
en in het boetekleed gekwijt.
Dat weet ik vast, in zekerheid,
en het beangst mij wreed.
Al droeg ik ook een haren kleed
en kroop ermee door alle landen
dag in, dag uit, op mijn handen
en voeten, zonder schoenen aan,
zeker kreeg ik nooit gedaan,
dat ik van zonden zou worden vrij
zonder uw hulp, ach, sta mij bij.
Gij, fontein van zuiverheid,
gij hebt zo menigeen verblijd
als gij aan Theofilus beweest.
Hij was een zondaar allermeeest.
De duivel had hij overgegeven
beide, zijn ziel en zijn leven,
alles voor hem overboord gezet,
maar niettemin hebt gij hem gered.
Al ben ik een vrouw met kwaad beladen,
een zondares, niet waard uw genade,
hoe vol van walging mijn leven was,
Vrouwe, gedenk dat ik las
een gebed aan u gewijd,
bewijs aan mij genadigheid.
Ik ben een schepsel, diep bedroefd,
dat uw bijstand zeer behoeft.
Daarom verstout ik mij te smeken:
laat het nooit aan hulp ontbreken
die dagelijks u, Maria zoete,
biddend met een Ave groette.
Die uw gebed ijverig lezen
mogen er wel zeker van wezen
licht te ontvangen als 't hen duistert.
Gij hebt de groetenis graag beluisterd
sinds uw Zoon dit gebed
door zijn engel te Nazareth
kwam zeggen: een schoner woord
dan ooit van een bode werd gehoord.
Uitverkoren bruid des Heren,

Daer omme sijn u die selve woert
 Soe bequame sonder wanc,
 Dat ghijs wet elken danc
 Die u gheerne daer mede quet.
 Al waer hi in sonden belet,
 Ghi souden te ghenaden bringhen
 Ende voer uwen sone verdinghen.⁷
 Dese bedinghe ende dese claghe
 Dreef die sonderse alle daghe.
 Si nam een kint in elke hant
 Ende ghincker met doer tlant
 In armoede van stede te steden,
 Ende levede bider beden.
 Soe langhe dolede si achter dlant,
 Dat si den cloester weder vant
 Daer si hadde gheweest nonne,
 Ende quam daer savons na der sonne
 In ere weduwen huus spade,
 Daer si bat herberghe doer ghenade,
 Dat si daer snachts mochte bliven.
 'Ic mocht u qualijc verdriven,'
 Sprac die weduwe, 'met uwen kinderkinen;
 Mi dunct dat si moede seinen.
 Ruust u ende sit neder.
 Ic sal u deilen weder
 Dat mi verleent onse Here,
 Doer siere liever moeder ere.'
 Dus bleef si met haren kinden
 Ende soude gheerne ondervinden
 Hoet inden cloester stoede.
 'Segt mi,' seitsi, 'vrouwe goede,
 Es dit covint van ioffrouwen?'
 'Jaet', seitsi, 'bi miere trouwen,
 Dat verweent es ende rike;
 Men weet niewer sijns ghelike.
 Die nonnen diere abijt in draghen,
 In hoerde nye ghewaghen
 Van hem gheen gherochten
 Dies si blame hebben mochten.'⁷

juist deze woorden te uwer ere
 zijn u zo innig veel waard,
 dat gij ze dubbel in dank aanvaardt
 en graag met uw zegen verplicht
 wie ze in zonde tot u richt.
 Al kon hij zich alle kwaad verwijten,
 gij zoudt bij uw Zoon voor hem pleiten.’
 Deze bede en dit beklag
 sprak de zondares dag aan dag.
 Zij nam een kind aan elke hand
 en ging er mee door het land;
 in armoe trok zij van stad naar stad
 waar zij steeds om een aalmoes bad.
 Zo doolde zij de landstreek rond
 tot zij het klooster terugvond
 waar zij geweest was, jarenlang.
 's Avonds, na zonsondergang,
 klopte zij bij een weduwe aan
 en gaf haar smekend te verstaan
 dat zij niet wist waar 's nachts te blijven.
 ‘Ik kan u kwalijk verdrijven,’
 sprak de weduwe, ‘met uw twee kleinen
 die mij wel erg moe toeschijnen.
 Rust hier dus uit en zet u neer,
 ik zal met u delen wat onze Heer
 mij schonk en 't u ook toevertrouwen
 ter eer van zijn moeder, de Lieve Vrouwe.’
 Zo kwam zij met haar kinderen binnen
 en zocht dadelijk iets te verzinnen
 om te horen hoe 't in het klooster was.
 ‘Zeg mij, goede vrouwe,’ vroeg ze alras,
 ‘is hier een abdij naar ik heb gehoord?’
 ‘Ja,’ zei de ander, ‘op mijn woord,
 ze is prachtig, voornaam en rijk;
 geen ander is er aan gelijk.
 Van de nonnen die er de kovel dragen
 hoorde ik nooit kwaad gewagen,
 nooit vernam men dan goed bericht
 van 't geen daar binnen wordt verricht.’

Die daer bi haren kinderen sat,
 Si seide: 'Waer bi segdi dat?
 Ic hoerde binnen deser weken
 Soe vele van ere nonnen spreken.
 Alsic verstoet in minen sinne,
 Soe was si hier costerinne.
 Diet mi seide hine loech niet.
 Hets binnen · xiiij · iaren ghesbiet,
 Dat si uten cloester streec.
 Men wiste noyt waer si weec
 Oft in wat lande si inde nam.'
 Doen wort die weduwe gram
 Ende seide: 'Ghi dunct mi reven!
 Derre talen seldi begheven
 Te segghene vander costerinnen,
 Oft ghi en blijft hier niet binnen!
 Si heeft hier costersse ghesijn
 · xiiij · iaer den termijn,
 Dat men haers noyt ghemessen conde
 In alden tiden ene metten stonde,
 Hen si dat si waer onghesont.
 Hi ware erger dan een hont
 Diere af seide el dan goet.
 Si draghet soe reynen moet
 Die eneghe nonne draghen mochte.
 Die alle die cloesters dore sochte
 Die staen tusschen Elve ende der Geronde,
 Ic wane men niet vinden en conde
 Ne ghene die gheesteliker leeft!'

Die alsoe langhe hadde ghesneeft,
 Dese tale dochte haer wesen wonder
 Ende seide: 'Vrouwe, maect mi conder:
 Hoe hiet haer moeder ende vader?'
 Doe noemesise beide gader.
 Doen wiste si wel dat si haer meende.
 Ay God, hoe si snachs weende
 Heymelike voer haer bedde!
 Si seide: 'Ic en hebbe ander wedde
 Dan van herten groet berouwe.

Die daar bij haar kinderen zat
 antwoordde: 'Hoe weet ge dat?
 Ik hoorde juist deze weken
 veel over een der nonnen spreken.
 Haal ik het mij goed voor de geest
 dan is zij kosteres geweest.
 Die 't mij vertelde, loog het niet.
 Voor veertien jaar is het geschied
 dat zij heimelijk de abdij
 ontvluchtte en niemand weet waar zij
 sindsdien verbleef, waarom en hoe.'
 Boos beet de weduwe haar toe:
 'Hoe komt ge aan die dwaze praat?
 Als ge het nu verder maar laat
 zo te spreken over de kosterinne,
 anders blijft ge hier niet binnen.
 Sinds de termijn van veertien jaar
 is ze hier kosteresse voorwaar
 en bleef ze zich alle dagen en tijden
 zonder verzuim aan haar plichten wijden,
 tenzij door ongeval gewond.
 Hij is slechter dan een hond
 die anders van haar spreekt dan goed.
 Zij is zo zuiver van gemoed
 dat zich iemand van haar staat
 in geen ander klooster denken laat.
 Van de Elbe tot de Gironde
 wordt er, acht ik, niet één gevonden
 die geestelijker leven betracht.'

Die lang in zonde had doorgebracht,
 moest dit verhaal wel wonder heten.
 Ze zei dus: 'Vrouwe, laat mij weten:
 hoe heten haar moeder en vader?'
 Zij noemde ze beiden tegader.
 Toen wist zij over wie het ging
 en ach, het wenen dat haar beving
 's nachts in bed, door leed overmand.
 Ze zei: 'Ik heb geen ander pand
 dan in mijn hart een groot berouw.'

Sijt in mijn hulpe, Maria, vrouwe!
 Mijn sonden sijn mi soe leet,
 Saghic enen hoven heet,
 Die in groten gloyen stonde,
 Dat die vlamme ghinghe uten monde,
 Ic croper in met vlite,
 Mocht ic mier sonden werden quite.
 Here, ghi hebt wan hope verwaten;
 Daer op willic mi verlaten.
 Ic ben die altoes ghenade hoept,
 Al eest dat mi anxt noept
 Ende mi bringt in groten vare.
 En was nye soe groten sondare
 Sint dat ghi op ertrike quaemt
 Ende menshelike vorme naemt
 Ende ghi aen den cruce wout sterven,
 Sone lieti den sondare niet bederven,
 Die met berouwenesse socht gnade,
 Hi vantse, al quam hi spade,
 Alst wel openbaer scheen
 Den enen sondare vanden tveen,
 Die tuwer rechter siden hinc.
 Dats ons een troestelijc dinc,
 Dat ghine ontfinc onbescouden.
 Goet berou mach als ghewouden.
 Dat maghic merken an desen,
 Ghi seit: 'Vrient, du sak wesen
 Met mi heden in mijn rike.
 Dat segghic u ghewaerlike.'
 Noch, Here, waest openbare,
 Dat Gisemast, die mordenare,
 Ten lesten om ghenade bat.
 Hine gaf u weder gout no scat,
 Dan hem berouden sine sonden.
 U ontfermeheit en es niet te gronden,
 Niet meer dan men mach
 Die zee uut sceppen op enen dach
 Ende droghen al toten gronde.
 Dus was nye soe grote sonde,
 Vrouwe, u ghenaden en gaen boven.
 Hoe soudic dan sijn verscoven

Wees mijn hulp, gij, Lieve Vrouw!
Mijn zonden doen mij zo hevig leed
dat, zag ik een oven heet
die in zo groot gloeien stond
dat vlammen spoten uit zijn mond,
ik kroop erin zonder respijt,
raakte ik mijn zonden kwijt.
Here, wanhoop vindt Gij kwaad,
dit is het waarop ik mij verlaat.
Genade hoop ik altijd weer,
al kwelt de angst mij meer en meer
en brengt zij mij in zware nood.
Nooit was er een zondaar zo groot,
sinds Gij hier op aarde kwaamt
en menselijke gestalte naamt
en aan het kruis zoudt sterven,
of Gij liet hem niet verderven.
Wie in berouw om genade riep,
kreeg haar ook hoe traag hij liep.
Dit werd ons wel klaar
door het lot van de zondaar
die aan uw rechter zijde hing.
Het is voor ons een troostrijk ding
dat Gij hem niet strafte, omdat
hij zo waarachtig wroeging had.
Aan hem merk ik het eerst recht,
want Gij hebt tegen hem gezegd:
'Vriend, gij zult nog heden
met Mij mijn Rijk betreden.'
Toen werd het, Here, openbaar,
dat Gisemast, de moordenaar,
pas op het laatst om genade bad
en u geen goud gaf of enige schat
dan het berouw om zijn zonden.
Uw ontferming is niet te doorgronden,
evenmin als men zou pogen
in één dag de zee uit te drogen.
Zo is er ook nooit een zonde
voor uw genade te zwaar bevonden,
Vrouwe, en al zijn mijn misdaden vele,
hoe zou ik niet in uw ontferming delen

Van uwer ontfermeheit,
Ocht mi mijn sonden sijn soe leit!’

Daer si lach in dit ghebede,
Quam een vaec in al haer lede
Ende si wort in slape sochte.
In enen vysioen haer dochte,
Hoe een stemme aen haer riep,
Daer si lach ende sliep:
‘Mensche, du heves soe langhe gecarmt,
Dat Maria dijns ontfarmt,
Want si heeft u verbeden.
Gaet inden doester met haestecheden.
Ghi vint die doren open wide
Daer ghi uut ginges ten selven tide
Met uwen lieve, den ionghelinc,
Die u inder noet af ghinc.
Al dijn abijt vinstu weder
Ligghen opten outaer neder.
Wile, covele ende scoen
Moeghedi coenlijc ane doen.
Des danct hoeghelike Marien.
Die slotele vander sacristien,
Die ghi voer tbeelde hinct
Snachs, doen ghi uut ghinct,
Die heeft si soe doen bewaren,
Datmen binnen ·xiiij· iaren
Uwes nye en ghemiste,
Soe dat yemen daer af wiste.
Maria es soe wel u vrient,
Si heeft altoes voer u ghedient
Min no meer na dijn ghelike.
Dat heeft de vrouwe van hemelrike,
Sonderse, doer u ghedaen.
Si heet u inden doester gaen.
Ghi en vint nyeman op u bedde.
Hets van Gode dat ic u quedde.’

Na desen en waest niet lanc,

en van uw hulp niet zeker zijn?
 Ach, mijn zonden doen mij zo'n pijn!'

Toen zij zo stortte haar gebeden
 voer een slaap door al haar leden
 en overviel haar een droomgezicht.
 Uit een visioen van licht
 hoorde zij, waar zij lag en sliep,
 een stem die haar aanriep:
 'Mens, gij hebt nu zo lang gekermd,
 dat Maria zich over u ontfermt.
 Zij heeft uw gebeden verstaan.
 Wil haastig naar het klooster gaan,
 ge vindt de deur er open wijd,
 dezelfde waardoor ge toentertijd
 naar de jongeling zijt toegegaan
 die u nu in nood liet staan.
 Zo vindt ge er ook weer uw habijt
 op het altaar uitgespreid;
 ook uw sluier, kovel en sandalen
 kunt ge er nu rustig halen.
 En dank vooral Maria die
 van altaarnis en sacristie
 de sleutels, die ge zo bezwaard
 hingt aan haar beeld, trouw heeft bewaard
 en zorgde dat ge al die tijd,
 de veertien jaar van uw afwezigheid,
 geen ogenblik werd gemist,
 zodat niemand er ooit van wist.
 Maria is u zeer toegedaan,
 steeds heeft zij in uw dienst gestaan,
 in alles volkomen aan u gelijk.
 Dit heeft de Vrouwe van het hemelrijk,
 zondaresse, voor u gedaan.
 Zij zegt u nu naar het klooster te gaan.
 Uw bed is leeg, vlij u er neer.
 Ik zeg u dit namens God de Heer.'

Niet veel meer dan een ogenblik

Dat si uut haren slape ontspranc.
 Si seide: 'God, gheweldechere,
 En ghehinct den duvel nemmermere,
 Dat hi mi bringhe in mere verdriet,
 Dan mi nu es ghesbiet!
 Ochtic nu inden doester ghinghe
 Ende men mi over dieveghe vinghe,
 Soe waric noch meer ghescent,
 Dan doen ic ierst rumde covent.
 Ic mane u, God die goede,
 Dor uwen pretiosen bloede
 Dat uut uwer ziden liep,
 Ocht die stemme die aen mi riep,
 Hier es comen te minen baten,
 Dat sijs niet en moete laten,
 Si en come anderwerf tot hare
 Ende derdewerven openbare,
 Soe dat ic mach sonder waen
 Weder in minen doester gaen.
 Ic wilre om benedien
 Ende loven altoes Marien!'

Sanders snachs, moghedu horen,
 Quam haer een stemme te voren,
 Die op haer riep ende seide:
 'Mensche, du maecs te langhe beide!
 Ganc weder in dinen doester;
 God sal wesen dijn troester.
 Doet dat Maria u ontbiet!
 Ic ben haer bode; en twivels niet.'
 Nu heefsise anderwerf vernomen
 Die stemme tote haer comen
 Ende hietse inden doester gaen.
 Nochtan en dorst sijs niet bestaen.
 Der derder nacht verbeyt si noch
 Ende seide: 'Eest elfs ghedroch
 Dat mi comt te voren,
 Soe maghic cortelike scoren
 Des duvels ghewelt ende sine cracht,
 Ende ocht hire comt te nacht,

daarna werd zij wakker van schrik:
 ‘God, almachtige Heer,
 sta de duivel toch nimmermeer
 toe dat hij brengt nog groter verdriet,
 zoals het vannacht mij is geschied.
 Wanneer ik nu naar het klooster ging
 en men mij daar als een dievegge ving,
 zou ik in nog dieper schande zuchten
 dan toen ik er vroeger vluchtte.
 Ik smEEK U, God, mijn goed,
 bij het kostelijke bloed
 dat uit uw zijde liep,
 wanneer de stem die mij riep
 zich deed horen tot mijn heil,
 laat zij dan middelerwijl
 niet zwijgen, maar komen weer
 een tweede en een derde keer,
 dat 'k zonder vrees en valse waan
 naar het klooster terug kan gaan.
 Ik zal er u, Maria, altijd
 om loven, Vrouwe gebenedijd.’

De volgende nacht liet als tevoren
 zich de stem weer horen
 die haar riep en bleef herhalen:
 ‘Mens, ge moogt niet langer dralen.
 Keer terug naar uw klooster,
 God is er uw trooster.
 Doe wat Maria u gebiedt,
 ik ben haar bode, twijfel niet.’
 Ze heeft dus opnieuw vernomen
 een stem, tot haar gekomen,
 die haar zei naar het klooster te gaan,
 maar nog durfde zij het niet aan.
 De derde nacht wachtte zij ook
 nog af en zei: ‘Is het een spook
 dat hierheen komt gegaan,
 laat mij dan moedig weerstaan
 het geweld van de duivel en zijn kracht,
 en als hij weer komt te nacht,

Hete, soe maecten soe confuus,
 Dat hi vare uten huus,
 Dat hi mi niet en moete scaden.
 Maria, nu staet mi in staden,
 Die ene stemme ane mi sint,
 Ende hiet mi gaen int covint.
 Ic mane u, vrouwe, bi uwen kinde,
 Dat ghise mi derdewerven wilt sinden.'

Doen waecte si den derden nacht.
 Een stemme quam van Gods cracht
 Met enen over groten lichte
 Ende seide: 'Hets bi onrechte,
 Dat ghi niet en doet dat ic u hiet,
 Want u Maria bi mi ontbiet.
 Ghi moecht beiden te lanc.
 Gaet inden doester sonder wanc:
 Ghi vint die doren op ende wide ontdaen;
 Daer ghi wilt, moghedi gaen.
 U abijt vindi weder
 Ligghende opten outaer neder.'
 Als die stemme dit hadde gheseit,
 En mochte die zondersse die daer leit,
 Die clærheit metten oghen wel sien.
 Si seide: 'Nu en darf mi niet twien,
 Dese stemme comt van Gode
 Ende es der maghet Marien bode.
 Dat wetic nu sonder hone:
 Si comt met lichte soe scone.
 Nu en willies niet laten,
 Ic wille mi inden doester maken.
 Ic saelt oec doen in goeder trouwen
 Opten troest van onser vrouwen
 Ende wille mijn kinder beide gader
 Bevelen Gode, onsen vader.
 Hi salse wel bewaren.'
 Doen toech si ute al sonder sparen
 Haer cleder, daer sise met decte,
 Heymelike, dat sise niet en wecte.
 Si cussese beide aen haren mont.

Here, maak hem dan zo beducht
 dat hij het huis uit vlucht
 en mij niet meer kan schaden.
 Maria, help mij in genade!
 De stem die gij mij zendt
 en die mij roept naar het convent,
 ik smeeek u, Vrouwe, bij uw kind,
 dat die een derde keer mij vindt.'

Toen zij waakte de derde nacht
 kwam een stem met goddelijke kracht
 en stralende in grote gloed,
 die haar zei: 'Gij doet niet goed
 wanneer gij naast u nederlegt
 wat Maria u namens Mij zegt.
 Langer wacht wordt u niet gegund,
 ga naar het klooster zo snel ge kunt.
 Ge vindt de deur wijd open staan,
 waar ge wilt daar kunt ge gaan.
 Uw habijt ligt voor u klaar,
 uitgespreid op het altaar.'
 Toen de stem dit had gesproken
 kon zij, die daar lag, gebroken,
 het licht niet langer verdragen.
 Ze zei: 'Nu durf ik het te wagen.
 Deze stem komt van de Heer,
 Maria zendt haar tot mij neer,
 dit weet ik door het schone licht
 dat valt over mijn gezicht.
 Ik wil haar niet langer weerstaan,
 maar vlug nu naar het klooster gaan;
 ik zal het doen in goede trouw
 met hulp van Onze Lieve Vrouw
 en wil mijn twee kinderen tegader
 bevelen aan God de Vader.
 Hij zal wel over ze waken.'
 Toen trok ze zonder geluid te maken
 haar kleren uit om ze toe te dekken,
 voorzichtig, om ze niet te wekken.
 Ze kuste ze beiden op hun mond

Si seide: 'Kinder, blijft ghesont.
 Op den troest van onser vrouwen
 Latic u hier in goeder trouwen.
 Ende hadde mi Maria niet verbeden,
 Ic en hadde u niet begheven
 Om al tgoet dat Rome heeft binnen.'
 Hoert wes si sal beghinnen!

Nu gaet si met groten weene
 Ten doester waert, moeder eene.
 Doen si quam inden vergiere,
 Vant si die dore ontsloten sciëre.
 Si ghincker in sonder wanc:
 'Maria, hebbes danc,
 Ic ben comen binnen mure!
 God gheve mi goede aventure.'
 Waer si quam, vant si die dore
 Al wide open ieghen hore.
 In die kerke si doe trac.
 Heymelike si doe sprac:
 'God, Here, ic bidde u met vlite,
 Hulpt mi weder in minen abite
 Dat ic over ·xiiij· iaer
 Liet ligghen op onser vrouwen outaer
 Snachs, doen ic danen sciet!'
 Dit en es gheloghen niet,
 Ic segt u sonder ghile:
 Scone, covele ende wile
 Vant si ter selver stede weder
 Daer sijt hadde gheleit neder.
 Si traect an haestelike
 Ende seide: 'God van hemelrike
 Ende Maria, maghet fijn,
 Ghebenedijt moetti sijn!
 Ghi sijt alre doghet bloeme.
 In uwen reine magedoeme
 Droeghedi een kint sonder wee,
 Dat Here sal bliven emmermee.
 Ghi sijt een uut vercoren werde:
 U kint maecte hemel ende erde;

en zei: 'Kinderen, blijf gezond.
Onder de hoede van de Lieve Vrouw
laat ik u hier in goede trouw.
Was 't niet Maria's eigen vermaan,
ik zou niet van u zijn weggegaan
om alle rijkdom binnen Rome.'
Hooft hoe haar dit zal bekomen.

Nu liep zij met groot gewezen
naar het klooster, moederziel alleen.
Toen ze in de tuin kwam gegaan,
vond ze de deur wijd open staan.
Zonder aarzelen ging zij er in.
'Heb dank, Maria, koningin,
ik ben weer in mijn oude huis,
God brenge mij ook verder thuis.'
Overal waar zij kwam gelopen,
vond zij de deuren wagenwijd open.
Rechtuit ging ze naar de kapel,
zacht, voorzichtig, en zei snel:
'God, ik bid u met vurigheid,
help mij weer in mijn habijt
dat ik nu voor veertien jaar
neerlegde op Maria's altaar,
's nachts toen ik dit huis verliet.'
Hooft nu, wat waarlijk is geschied
en wat ik in ernst wil verhalen:
haar pij, haar sluier en sandalen
lagen te zelfder plaats waar
zij ze gelegd had op het altaar.
Ze trok ze haastig aan tegader
en sprak: 'God, hemelse Vader,
en Maria, zuivere fontein,
vooral gezegend moet gij zijn.
Gij, aller deugden bloem bevonden,
droeg als een maagd, rein, ongeschonden,
het kind in uw schoot, zonder pijn,
dat altijd onze Heer zal zijn.
Gij zijt van allerhoogste waarde,
uw kind schiep hemel en aarde,

Dese ghewelt comt u van Gode
 Ende staet altoes tuwen ghebode;
 Den Here, die es ons broeder,
 Moghedi ghebieden als moeder
 Ende hi u heten lieve dochter.
 Hier omme levic vele te sochter:
 Wie aen u soect ghenade,
 Hi vintse, al comt hi spade.
 U hulpe die es alte groet.
 Al hebbic vernoy ende noet,
 Hets bi u ghewandelt soe,
 Dat ic nu mach wesen vroe.
 Met rechte maghic u benedien.⁷
 Die slotele vander sacristien
 Sach si hanghen in ware dinc
 Vor Marien, daer sise hinc.
 Die slotele hinc si aen hare
 Ende ghinc ten core, daer si clare
 Lampten sach berren in allen hoeken.
 Daer na ghinc si ten boeken
 Ende leide elc op sine stede,
 Alsi dicke te voren dede;
 Ende si bat der maghet Marien,
 Dat sise van evele moeste vrien
 Ende haer kinder, die si liet
 Ter weduwen huus in zwaer verdriet.
 Binnen dien was die nacht ghegaen,
 Dat dorloy begonste te slaen,
 Daer men middernacht bi kinde.
 Si nam cloc zeel biden inde
 Ende luude metten so wel te tiden,
 Dat sijt hoerden in allen ziden.
 Die boven opten dormter laghen,
 Die quam alle sonder traghien
 Vandeh dormter ghemene.
 Sine wisten hier af groet no clene.
 Si bleef inden doester haren tijt
 Sonder lach ter ende verwijt:
 Maria hadde ghedient voer hare
 Ghelijc oft sijt selve ware.
 Dus was die sonderse bekeert

deze macht komt u van Gode aan
en blijft tot uw beschikking staan.
Over de Heer, die is onze broeder,
moogt ge gebieden als zijn moeder.
Hij noemde u zijn dochter en zuster,
daarom leef ik des te geruster.
Wie om genade u zoeken gaat,
schenkt gij die, al komt hij laat.
Uw hulp is ongemeten groot.
Al leefde ik in ellende en nood,
uw hulp heeft het zo gekeerd,
dat geen pijn mij nu nog deert.
Met recht zeg ik: Geloofd zijt gij.’
De sleutels van de sacristij
zag ze hangen, inderdaad,
aan het beeld, voor Maria's gelaat.
Zij hing ze aan haar gordel snel
en liep daarna naar de kapel
waar de kaarsen brandden in alle hoeken.
Vlug nam ze de getijdenboeken
en legde ze op hun plaats gereed
zoals ze het ook vroeger deed.
Daarna bad zij Maria's genade,
dat die haar zou hoeden voor het kwade,
haar en haar kinderen, die in zwaar verdriet
zij bij de weduwe achterliet.
De nacht was toen zo ver gegaan,
dat de klok begon te slaan
die 't uur aangaf van middernacht.
Zij nam het zeel en uit alle macht
luidde zij de metten, precies op tijd;
men kon het horen wijd en zijd.
Die boven lagen op hun bed,
zij kwamen allen zonder verlet
uit de slaapzaal naar beneden gegaan.
Geen wist wat zich had voorgedaan.
Zij bleef in de abdij haar verdere tijd,
zonder schande en zonder verwijt.
Maria had haar plaats bekleed,
volkomen gelijk zij zelf het deed.
Zo is de zondares bekeerd

Maria te love, die men eert,
 Der maghet van hemelrike,
 Die altoes ghetrouwelike
 Haren vrient staet in staden,
 Alsi in node sijn verladen.

Deze ioffrouwe daer ic af las,
 Es nonne alsi te voren was.
 Nu en willic vergheten niet
 Haer twee kindere, die si liet
 Ter weduwen huus in groter noet.
 Si en hadden ghelt noch broet.
 In can u niet vergronden,
 Doen si haer moeder niet en vonden,
 Wat groter rouwe datsi dreven.
 Die weduwe ghincker sitten neven;
 Si hadder op ontfermenisse.
 Si seide: 'Ic wille toter abdisse
 Gaen met desen ·ij· kinden.
 God sal hare int herte sinden
 Dat si hen goet sal doen.'
 Si deden ane cleder ende scoen;
 Si ghincker met in covent;
 Si seide: 'Vrouwe, nu bekent
 Den noet van desen tween wesen.
 Die moeder heefse met vresen
 Te nacht in mijn huus gelaten
 Ende es ghegaen hare straten,
 Ic en weet west noch oest.
 Dus sijn die kinder onghetroest.
 Ic hulpe hen gheerne, wistic hoe.'
 Die abdisse spracker toe:
 'Houtse wel, ic saelt u lonen,
 Dat ghijs u niet en selt becronen,
 Na dat si u sijn ghelaten.
 Men gheve hen der caritaten
 Elcs daghes om Gode.
 Sint hier daghelijcs enen bode
 Die hen drincken hale ende eten.
 Gheberst hen yet, laet mi weten.'

door de hulp van Maria, hoog geëerd,
de reine maagd, de hemelse vrouw
die, onverminderd altijd, in trouw
haar vrienden te hulp komt gesneld
als ze door nood worden gekweld.

De jonkvrouw waar ik van las
is non als zij tevoren was,
maar 'k zeg u nog wat is geschied
met de kinderen die zij achterliet
bij de weduwe in grote nood.
In huis was er geen geld, geen brood
en hoe fel zij begonnen te klagen
toen ze hun moeder niet meer zagen,
kan uit mijn woorden nooit blijken.
De weduwe zat erbij te kijken
door medelijden aangedaan.
Ze zei: 'Naar de abdis zal ik gaan,
ik neem de kinderen alle twee
met mij naar het klooster mee.
God spreekt in 't hart van de abdis
zeker wat het beste is.'
Zij kleepte ze, ging naar de abdij
en sprak: 'Vrouwe, heb medelij,
zie de nood van deze twee wezen.
Hun moeder liet ze met vreze
bij mij thuis achter en verdween,
ik weet waarlijk niet waarheen,
het zij naar west, het zij naar oost,
de kinderen bleven ongetroost.
Ik zou graag helpen, wist 'k maar hoe.'
Toen sprak de abdis haar toe:
'Houd ze bij u, onder uw hoede,
ik zal u alles vergoeden.
Nu God ze u toegewezen heeft,
wordt u door mij, zo waar Hij leeft,
in zijn naam bijstand toegezegd.
Stuur daarom iedere dag een knecht
om hier drinken te halen en eten.
Ontbreekt er nog iets, laat het mij weten.'

Die weduwe was vroe
 Dat haer comen was alsoe.
 Si nam die kinder met hare
 Ende hadder toe goede ware.
 Die moeder, diese hadde ghesoghet
 Ende pine daer om ghedoeghet,
 Haer was wel te moede,
 Doen sise wiste in goeder hoede,
 Haer kinder, die si begaf
 In groter noet ende ghinc af.
 Sine hadde vaer no hinder
 Voert meer om hare kinder.
 Si leide vort een heylech leven.
 Menech suchten ende beven
 Hadsi nacht ende dach,
 Want haer die rouwe int herte lach
 Van haren quaden sonden,
 Die si niet en dorste vermonden
 Ghenen mensche, no ontdecken,
 Noe in dichten oec vertrecken.

Hier na quam op enen dach
 Een abt, diese te visenteerne plach
 Eenwerven binnen den iare,
 Om te vernemen oft daer ware
 Enech lachterlike gheruchte,
 Daer si blame af hebben mochte.
 Sdaghes als hire comen was,
 Lach die sonderse ende las
 Inden coer haer ghebet
 In groter twivelingen met.
 Die duvel becorese metter scame,
 Dat si haer sondelike blame
 Vore den abt niet en soude bringhen.
 Alsi lach inder bedinghen,
 Sach si, hoe dat neven haer leet
 Een ionghelinc met witten ghecleet.
 Hi droech in sinen arm al bloet
 Een kint, dat dochte haer doet.
 Die ionghelinc warp op ende neder

De weduwe was blij omdat
 men haar die hulp bewezen had.
 Ze nam de kinderen weer mee,
 die hadden een goed huis, alle twee.
 De moeder die ze had gedragen
 en die er pijn om had moeten wagen,
 haar was het wel te moede
 dat zij wist in goede hoede
 de kinderen die zij in verdriet,
 in nood verloren, achterliet.
 Niets behoefde om haar kinderen
 haar nog aan zorg te hinderen.
 Zij leidde verder een heilig leven.
 Vaak, in zuchten en beven,
 doorstond ze nacht en dag.
 De rouw, die diep in 't hart haar lag
 om haar kwaad, al haar spijt,
 ze kon het aan niemand kwijt,
 kon het geen mens ooit uitleggen,
 niemand toevertrouwen, nooit uitzeggen.

Maar op zekere dag kwam een abt
 het klooster binnengestapt
 ter visitatie. Ieder jaar kwam hij
 om te vernemen of in de abdij
 zorgen waren of met name
 zaken waarvoor men zich moest schamen.
 Op de dag dat hij gekomen was
 knielde de zondares in het koor en las
 haar gebed, door twijfel bevangen.
 De duivel bestreed haar verlangen
 haar schandelijke leven, haar zware
 zonden de abt te openbaren.
 Toen zij daartoe om uitkomst bad
 en niet verder wist hoe of wat,
 zag zij hoe vlak langs haar gleed
 een jongeling in wit gekleed
 met een kind in zijn arm, stil, bleek,
 dat haar lang gestorven leek.
 De jongeling wierp keer op keer

Enen appel ende vinken weder
 Vor tkint, ende maecte spel.
 Dit versach die nonne wel,
 Daer si in haer ghebede lach.
 Si seide: 'Vrient, oft wesen mach
 Ende of ghi comen sijt van Gode,
 Soe manic u bi sine ghebode,
 Dat ghi mi segt ende niet en heelt,
 Waerom ghi voer dat kint speelt
 Metten sconen appel roet,
 Ende het leet in uwen arm doet?
 U spel en helpt hem niet een haer.'
 'Seker, nonne, ghi segt waer.
 En weet niet van minen spele
 Weder luttel no vele;
 Hets doet: en hoert no en siet.
 Al des ghelike en weet God niet,
 Dat ghi leest ende vast.
 Dat en helpt u niet een bast;
 Hets al verloren pine,
 Dat ghi neemt discipline.
 Ghi sijt in sonden soe versmoert,
 Dat God u beden niet en hoert
 Boven in sijn rike.
 Ic rade u: haestelike
 Gaet ten abt, uwen vader,
 Ende verteeft hem algader
 U sonden al sonder lieghen.
 Laet u den duvel niet bedrieghen.
 Die abt sal u absolveren
 Van den sonden die u deren.
 Eest dat ghise niet en wilt spreken,
 God salse zwaerlike an u wreken!'
 Die ionghelinc ghinc ute haer oghen;
 Hine wilde haer nemmer vertoghen.
 Dat hi seide, heeft si verstaen.
 Smorghens ghinc si alsoe saen
 Ten abt ende bat dat hi hoerde
 Haer biechte van worde te worde.
 Die abt was vroet van sinne.
 Hi seide: 'Dochter, lieve minne,

een appel op en ving hem weer
 voor 't kind, een vrolijk spel.
 Dit zag de kosteresse wel
 waar zij in haar gebeden lag.
 Zij zei: 'Vriend, als ik vragen mag
 en gij van God hier komt gegaan,
 dan bid ik u in zijn naam
 dat gij mij zegt en niet verheelt
 waarom gij voor dit kind speelt
 met die schone appel rood.
 Het ligt toch in uw armen dood?
 Vergeefs is zelfs uw liefste spel.'
 'Zeker, zuster, dat zegt gij wel,
 het merkt van mijn gespeel
 niet weinig en niet veel.
 Het is dood, het hoort noch ziet.
 Evenzo merkt God het niet
 wanneer gij bidt en vast en zucht,
 het helpt u niet, 't is loos gerucht.
 Ook is 't verloren tijd
 wanneer ge u kastijdt.
 Gij zijt in zonden zo verloren,
 dat God uw smeken niet kan horen
 boven in zijn rijk van genade.
 Daarom, als ik u mag raden,
 ga haastig naar de abt, uw vader,
 en ontdek hem altegader
 uw zonden zonder te liegen.
 Laat de duivel u niet bedriegen.
 De abt zal u vergeving schenken
 van alle zonden die u krenken.
 Wanneer ge ze niet uit wilt spreken,
 zal God zich zwaar aan u wreken.'
 De jongeling verdween aldaar
 en maakte zich nimmermeer openbaar,
 maar wat hij zei heeft zij verstaan.
 De volgende morgen is zij gegaan
 naar de abt en heeft hem verzocht
 of zij hem alles biechten mocht.
 De abt was wijs, haar goed gezind.
 Hij zei: 'Mijn dochter, lieve kind,

Des en willic laten niet.
 Bepeinst u wel ende besiet
 Volcomelijc van uwen sonden.’
 Ende si ghinc ten selven stonden
 Den heylegghen abt sitten neven
 Ende ondecken hem al haer leven
 Ende haer vite van beghinne:
 Hoe si met ere dulre minne
 Becort was soe uter maten,
 Dat si moeste ligghen laten
 Haer abijt met groten vare
 Eens snachts op onser vrouwen outare,
 Ende rumede den doester met enen man,
 Die twee kindere aen hare wan.
 Al dat haer ye was ghesciet,
 Dies ne liet si achter niet;
 Wat si wiste in haer herte gront,
 Maecte si den abt al cont.
 Doen si ghebiecht hadde algader,
 Sprac dabt, die heyleghe vader:
 ‘Dochter, ic sal u absolveren
 Vanden sonden die u deren,
 Die ghi mi nu hebt ghelijt.
 Gheloeft ende ghebenedijt
 Moet die moeder Gods wesen!’
 Hi leide haer op thoef met desen
 Die hant ende gaf haer perdoen.
 Hi seide: ‘Ic sal in een sermoen
 U biechte openbare seggen,
 Ende die soe wiselike beleggen,
 Dat ghi ende u kinder mede
 Nemmermeer te ghere stede
 Ghenen lachter en selt ghecrigen.
 Het ware onrecht, soudement swigen,
 Die scone miracle die ons Here
 Dede doer siere moeder ere.
 Ic saelt orconden over al.
 Ic hope, datter noch bi sal
 Menech sondare bekeren
 Ende onser liever vrouwen eren.’

deze bede weiger ik u niet.
 Denk diep na tot ge goed overziet
 al uw kwaad, hoe, waar, wanneer.'
 Dadelijk knielde zij neer
 voor de abt en beleed in rouw
 haar hele leven, naar waarheid getrouw.
 Hoe het al vroeg zo was gesteld
 dat zij door de liefde werd gekweld,
 heviger dan zij kon weerstaan,
 dat zij haar habijt had uitgedaan
 op een nacht, in vrezen zwaar,
 en 't had gelegd op Maria's altaar,
 en het klooster ontluchtte, zo gauw zij kon,
 met een man bij wie ze twee kinderen won.
 Ook 't minste kwaad daarbij geschied,
 beleed zij en verzwegen het niet.
 Alle geheim, dat haar hart omsloot,
 legde zij voor de priester bloot.
 Toen zij 't gebiecht had altogader
 sprak de abt, die heilige vader:
 'Dochter, ik zal u absolveren
 van de zonden die u deren
 en die gij gezegd hebt trouw.
 Geprezen zij de Lieve Vrouw,
 geprezen, nooit genoeg geloofd.'
 Zo sprekend legde hij op haar hoofd
 zijn hand en schonk vergiffenis.
 Hij zei: 'Wat gij hebt beleden is
 zo schoon dat ik in een sermoen
 van uw biecht wel verslag moet doen.
 Ik doe het zo dat geen u herkent
 en niemand uw schande weet in 't convent.
 Gij zult er geen verdriet om krijgen;
 het zou onrecht zijn mocht ik zwijgen
 over dit schone mirakel dat onze Heer
 u beleven deed zijn Moeder ter eer.
 Ik zal het verkondigen overal,
 opdat het nog menigeen redden zal,
 veel zondaars kan bekeren,
 en om Onze Lieve Vrouw te eren.'

Hi deet verstaen den covende,
 Eer hi thuus weder wende,
 Hoe ere nonnen was ghesciet.
 Maer sine wisten niet
 Wie si was; het bleef verholen.
 Die abt voer Gode volen.
 Der nonnen kinder nam hi beide
 Ende vorese in sijn gheleide.
 Grau abijt dedi hen an
 Ende si worden twee goede man.
 Haer moeder hiet Beatrijs.
 Loef Gode ende prijs
 Ende Maria, die Gode soghede,
 Ende dese scone miracle toghede.
 Si help haer uut alre noet.
 Nu bidden wi alle, cleine ende groet,
 Die dese miracle horen lesen,
 Dat Maria moet wesen
 Ons vorsprake int soete dal
 Daer God die werelt doemen sal.

Amen.

Voor hij vertrok uit de abdij,
hield hij een preek en verklaarde hij
wat met een non ooit was geschied,
maar zo, dat de zusters niet
wisten wie het was. De volgende morgen
trok hij zegenend weg. Het bleef verborgen.
De kinderen nam hij alle twee
in zijn geleide met zich mee
en deed hen grauwe pijen aan,
dat het hen verder goed zou gaan.
Hun moeder heette Beatrijs.
God de Heer zij lof en prijs,
en Maria, de hemels verlichte,
die dit schone mirakel verrichtte.
Zij redde haar uit alle nood.
Nu bidden wij allen, klein en groot,
die dit mirakel horen lezen
dat Maria altijd mag wezen
onze voorspraak in het lieflijke dal
waar God de wereld oordelen zal.

Amen.

Nabeschouwing

Wie de *Beatrijs* een hoogtepunt noemt van de middeleeuwse Nederlandse en zelfs de Europese letterkunde, wordt door niemand tegengesproken. Toch weten we niet waar en wanneer dit meesterstuk precies ontstond, en niettegenstaande uitvoerige nasporingen, onderzoeken en veronderstellingen is ook de auteur ervan onbekend gebleven. De oudste en tot nog toe enig bekende Middelnederlandse tekst bevindt zich in de Koninklijke Bibliotheek te Den Haag. Het is een met de hand geschreven boek waarvan de inhoud, behalve door de *Beatrijs*, onder meer gevormd wordt door teksten van gebeden en fragmenten uit werken van Jan van Boendale, Jan van Ruusbroec en Jacob van Maerlant. Het werd in 1809 aangekocht uit de erfenis van een toentertijd befaamd boekenverzamelaar, mr. Jacob Visser; de vroegst bekende eigenaar was volgens een veilingcatalogus uit 1682 Nicolaas Heinsius. Hoe Heinsius aan de codex kwam, weten we niet. Evenmin weten we precies hoe oud het handschrift is. Wel staat voorin het boek een zogenaamde paastafel - een lijst waarmee kan worden uitgerekend op welke dag in een bepaald jaar het Paasfeest valt - en boven deze tafel staat een aantekening waaruit kan worden opgemaakt dat de eigenaar van het boek de Paasdag voor het jaar 1374 heeft uitgezocht. Daaruit heeft men wel afgeleid dat de bundel handschriften hoogstens enkele jaren eerder ontstond, maar zekerheid verschaft dit gegeven natuurlijk niet, want de aantekening kan uiteraard ouder zijn.

Het *Beatrijs*-gedicht is in ieder geval veel vroeger ontstaan. De eerste vermelding van de legende vinden we in de *Dialogus miraculorum*, een verzameling van in het Latijn geschreven mirakelen, opgetekend door Caesarius van Heisterbach. In de tegen het einde van de twaalfde eeuw gebouwde cisterciënzerabdij te Heisterbach in het Zevengebergte was Caesarius prior en novicenmeester. Hij diende het klooster onder twee abten: Gevard, die er de leiding had van 1195 tot 1208, en diens opvolger Heinrich, die er leefde tot 1244. Beide hoge heren waren kennelijk trots op hun prior, want hij was een in zijn tijd tot in verre gebieden bekend schrijver. Zelfs uit Marburg bereikte hem de opdracht tot het schrij-

ven van een levensschets van Sint Elisabeth. Hij mocht zijn meesters op hun visitatiereizen vergezellen en hij maakte van die gelegenheid graag en dankbaar gebruik om de legenden en mirakelen op te schrijven, die hem onderweg ter ore kwamen. Die tochten hebben hem ook naar de Nederlandse gewesten gevoerd, vandaar dat hij verhalen kon noteren uit de Friese gebieden en Utrecht.

Hij ging daarbij uiterst nauwkeurig te werk, vroeg alles zoveel mogelijk na en vermeldde de namen van degenen die hem de verhalen hebben verteld als getuigen van onweersproken betrouwbaarheid. Het lijkt niet gewaagd te veronderstellen dat de vorm die hij voor zijn teksten koos, werd bepaald door zijn taak als novicenmeester: in gesprekken met een leerling, een ‘jonge kloosterbroeder’, voerde hij de mirakelen aan ter illustratie van zijn vrome, moralistische lessen. En wat zijn zorg voor de betrouwbaarheid betreft: vooral daaraan ontleenden ze voor Caesarius hun overtuigingskracht.

Zo ontstond zijn boek *Dialogus miraculorum*, dat voltooid werd in 1222, een van de beroemdste verzamelingen wonderverhalen uit de middeleeuwen, van onschatbare waarde voor de godsdienst- en cultuurgeschiedenis van de dertiende eeuw. De ernst en de zorgvuldigheid waarmee Caesarius bij het schrijven ervan te werk ging, komen de lezer van vandaag waarschijnlijk wat overdreven voor. Hij ervaart de mirakelen immers gemakkelijk als min of meer heilige sprookjes of vrome verzinsels. Maar voor de schrijver waren ze dat allerm minst en juist dit dient men bij het lezen duidelijk voor ogen te houden. In het voorwoord van de *Dialogus*, waarin men de eerste redactie kan vinden van de legende *De Beatrice Custode* (Over de kosteres Beatrijs), komt hij nadrukkelijk voor de waarheid van zijn teksten op. In een vijftiende-eeuwse vertaling luidt zijn verklaring: ‘Die here es mij een ghetughe datter niet en es een capittel in dit dyalogus ic hebt bij mij selven ghedichtet. Ende sijnre een deel machschien anders gheschiet danse van mij sijn bescreven dan schijnt meer toe te scrivene te wessene den ghenen van diense mij sijn gheseit.’ Het was wellicht ook nader onderzoek dat hem er toe bracht de oorspronkelijke tekst later nog te corrigeren: in 1237 voltooide hij het derde boek van een gelijksoortig verzamelwerk *Libri VIII Miraculorum*

(Acht boeken wonderen), waarin de Beatrijs-legende werd opgenomen in een enigszins afwijkende versie. Verschillende onderzoekers hebben erop gewezen, dat de dichter van de Nederlandse tekst vooral de tweede versie moet hebben gekend.

Het wonderbaarlijke verhaal van de kosteres Beatrijs was voor Caesarius dus het verslag van een ware gebeurtenis en hij rekende erop dat het dit ook voor zijn lezers zou zijn. De Nederlandse dichter die zich later door hem liet inspireren, bewees dit trouwens eveneens door in het begin van zijn gedicht nauwkeurig aan te geven waar hij de stof vond voor zijn werk. Het was geen fantasie, geen sprookje, het was hem duidelijk voor waar meegedeeld door een zekere broeder Ghijsbrecht, een monnik uit de orde der wilhelmieten, een oud en wijs man die klaarblijkelijk over geleerde boeken beschikte en dus als een betrouwbare getuige kon worden beschouwd.

De lezer van vandaag, die niettegenstaande deze ernstige getuigenverklaringen over Beatrijs het zijne blijft denken, vergeet echter dat de middeleeuwer tot het mysterieuze, miraculeuze in een heel andere, eigen verhouding stond. Voor hem was het niet één, min of meer willekeurige werkelijkheid, het was voor hem in zekere zin eigenlijk de enige werkelijke, beslissende realiteit. Caesarius levert daar nog het bewijs van in enkele autobiografische aantekeningen, waarmee hij een van zijn boeken heeft ingeleid. In 1180 is hij, vermoedelijk in Keulen, geboren; in 1199 werd hij monnik in het klooster te Heisterbach. Voordien had hij een voor zijn eigen gevoel nogal zorgeloos, werelds bestaan geleid, want hij vertelt dat hij op zekere dag met een abt Gheeraert van Sint Walburch door Keulen wandelde en dat de abt hem naarstig vermaande zijn leven te beteren. Omdat de monnik er zelfs na lang praten blijkbaar niet in slaagde zijn jonge metgezel te overtuigen, vertelde hij hem wat monniken in het klooster Claerendale was overkomen. (Claerendale: de oude Nederlandse naam van de befaamde, door Sint Bernardus in 1115 gestichte cisterciënzerabdij te Clairvaux.) De cisterciënzers voorzagen grotendeels door landbouw en veeteelt in hun levensonderhoud. Eens, toen een groep monniken in schroeurende zomerhitte op de akkers in het dal

aan het werk was, kwamen Maria met haar moeder Anna en Maria Magdalena van de berg naar beneden. Zij droogden met koele doeken de bezwete gezichten van de broeders en wuifden hen met hun wijde mouwen verkwikkende koelte toe. En Caesarius besluit: ‘Door de woorden van dit visioen werd ik zo diep bewogen, dat ik de abt beloofde naar zijn klooster te komen om mij, zo God het wilde, te bekeren.’ Wat voor de hedendaagse lezer nauwelijks meer is dan een vroom, middeleeuws schilderijtje, was voor Caesarius dus het onweerlegbare relaas van een zo goddelijke gebeurtenis, dat ze zijn leven de beslissende wending gaf.

Het was in de loop van de elfde en vooral in de twaalfde eeuw dat dit en soortgelijke wonderbaarlijke verhalen veelvuldig in West-Europa, vooral onze gewesten, Frankrijk en Duitsland, begonnen te ontstaan. Nu waren miraculeuze vertelsels over Jezus, Maria, Maria Magdalena en andere heiligen niet nieuw: eigenlijk zijn ze al in de apocriefe evangeliën begonnen en hebben ze het leven van de eenvoudige gelovigen met hun schilderachtige beelden begeleid en gevormd. Voor mensen die lezen noch schrijven konden en die hun primitieve religieuze leven zeker niet konden verrijken - en evenmin bederven - met de diepzinnige en vaak precieze, ingewikkelde theologische bespiegelingen en debatten waarmee geleerde kloosterlingen zich met en tegen elkaar bezighielden, vormden de eenvoudige verhalen over de moedermaagd Maria een bron van hartelijke nabijheid en troost in hun toen ook al meedogenloze wereld. In de uitstekende inleiding tot zijn uitgave van de Beatrijs-legende verklaart dr. G. Kazemier de situatie zo eenvoudig mogelijk: ‘Er wordt in deze eeuwen scherpzinnig getheologiseerd over het wezen van God, over mens en wereld. Het is of de eenvoudige mens tegenover dat vaak uiterst subtiel doordenken zijn geloof aan de liefde Gods redt in de Mariaverering.’

Van die in deze eeuwen opgebloeide verering waren de legenden en exempelen oorzaak en gevolg - deze beide te onderscheiden is nauwelijks mogelijk. Daarvoor weten we eigenlijk te weinig over het ontstaan ervan. Zeker is wel dat Sint Bernardus en door hem de cisterciënzers deze devotie bijzonder sterk hebben aangemoedigd, evenals de dominica-

nen. Velen van hen verlieten trouwens de streng omsloten muren van hun kloosters en trokken rond als volkspredikers; dat ze bij hun preken van de legenden gretig gebruik maakten, spreekt vanzelf.

Men moet het ontstaan ervan trouwens niet zoeken in de cellen en bibliotheken van de geleerde theologen. Het is veeleer te vinden in de kringen van de minder geletterde volkspredikers, die buiten het klooster leefden maar direct in contact stonden met de dagelijkse volksdevotie. Het daarin beleden geloof werd niet allereerst gevoed door de eenzame studie van de Heilige Schrift, de dogma's en de verhandelingen van de kerkvaders, maar vooral door wat wij tegenwoordig de pastorale praktijk zouden noemen. Daarom is veel van hetgeen de legenden verhalen ook zeker niet in overeenstemming met de officiële theologie en is het lezen ervan allereerst van belang voor de kennis van het gewone middeleeuwse leven en het volksgeloof. Dit was vooral gegrond op een van geslacht op geslacht mondeling overgeleverde traditie, waarin zelfs nog voor-christelijke, zo men wil heidense voorstellingen voortleefden. De Vooy's, wiens in 1900 al verschenen, uitnemende studie *Middeleeuwse legenden en exempelen* nog steeds onmisbaar is voor ieder die zich in dit onderwerp ook maar enigszins wil verdiepen, haalt in zijn boek met instemming een uitspraak van Jacob Grimm aan, dat in de legenden - evenals in de sprookjes - nog veel van de oude, Germaanse mythologie voortleeft. Maria - zegt hij - schijnt de rol van bepaalde Germaanse godinnen te hebben overgenomen. Verleende zij een ridder tijdens een heroïsch toernooi, waarin hij dreigde te verliezen, op wonderbaarlijke wijze bijstand, dan kon ze ongetwijfeld afstammen van een 'Walküre'. Heidendom? Sinds de eerste eeuwen hebben de christenen heidense feesten gekerstend - ons Kerstfeest is er een beroemd voorbeeld van - en nog in de zesde eeuw schreef paus Gregorius de Grote zijn missionarissen, die zoveel moeite hadden met de bekering van de Angelsaksen, voor dat ze de bestaande tempels moesten behouden en offerfeesten ter ere van de oude goden dienden te veranderen in samenkomsten en maaltijden ter ere van christelijke heiligen. De Vooy's wijst ook op resten van de oude Germaanse bron- en boomcultus in sommige exempelen. Het ligt trouwens voor de hand dat een bestaande

cultus, die zozeer samenhangt met de natuur en de traditionele levensomstandigheden daarin, niet zonder onoverwinnelijke weerstand plotseling kon worden uitgeroeid. Daarbij dient vooral ook te worden bedacht dat de Friezen en Saksen in onze gewesten, evenals de andere heidenen elders, veelal eerder door het ontzag voor hun eigen vorsten en het door hen gehanteerde zwaard tot bekering en doop werden overgehaald dan door theologische argumenten, waarvan ze trouwens niets zouden hebben begrepen.

Hoe dan ook: de geloofswereld die uit deze literatuur voor ons oprijst, is een totaal andere dan de onze. Dat wil overigens allerm minst zeggen dat het kennisnemen ervan ook om andere dan literaire redenen niet bijzonder waardevol zou zijn. Wat de hedendaagse gelovige, zo vaak verward in onzekerheid en tegenstrijdigheid, vermoeid door filosofische, theologische, kerkelijke en politieke debatten, er vooral in kan aantrekken, is niet het miraculeuze, maar de directheid en beslistheid van de religieuze ervaring. En wat kan een geloof zijn, dat niet door ervaring wordt gevoed en bekrachtigd?

De Beatrijs-legende is de mooiste en meest verspreide van de talloze legenden waarin dit geloof in de vroege middeleeuwen gestalte vond en niet zonder gepaste trots mag hieraan worden toegevoegd dat de bewerking ervan in het Nederlands ongetwijfeld de fraaiste is van de vele die zijn neergeschreven. Het oudste Nederlandse handschrift bevindt zich dus in de Koninklijke Bibliotheek en stamt ongeveer uit het jaar 1374; de oudste tekst van het verhaal op zich staat bij Caesarius van Heisterbach en werd in 1222 te boek gesteld.

Maar de legende zelf is ouder; Caesarius heeft haar, bij wijze van spreken, niet verzonnen, hij is niet de auteur; hij gaf weer wat hij op een van zijn reizen hoorde en wat toen al door velen werd rondverteld. Zoals het meer met soortgelijke verhalen is gegaan: op een zeker ogenblik zijn ze er, plotseling en op verschillende plaatsen tegelijk. Van *Beatrijs* bestaan veel versies: Franse, Duitse, Spaanse, Noorse, zelfs Arabische. Ze verschillen vaak van elkaar: Beatrijs heeft soms een andere naam of in het klooster een andere functie, soms wordt ze niet door Maria maar door een andere heilige

gered, soms is haar geliefde geen ridder maar een clericus. De Franse geleerde Robert Guiette heeft al die versies bestudeerd en gesorteerd; hij schreef er een ongemeen boeiend boek over, maar de vraag waar het verhaal oorspronkelijk vandaan komt, heeft zelfs hij niet kunnen beantwoorden. Met betrekking tot de Nederlandse versie is men, niettegenstaande de ijverigste en kundigste bestudering, niet veel verder gekomen. Eén ding staat vast: ouder dan de tweede tekst van Caesarius zal ze niet zijn. Dat is dus het jaar 1237. Jonckbloet, die in 1841 de eerste Nederlandse uitgave in boekvorm deed verschijnen, meent dat het gedicht stamt uit het einde van de dertiende eeuw. Hij grondt die overtuiging op de versbouw; latere uitgevers zijn hem bijgevallen. Zij gaan daarbij uit van het feit, dat het Middelnederlandse vers langzamerhand langere, bredere regels kreeg. Onze *Beatrijs* mag dus niet te laat worden gedateerd.

Een tweede poging de ontstaanstijd van het gedicht vast te stellen gaat uit van hetgeen de dichter vermeldt omtrent de kleding die de minnaar voor zijn geliefde meebrengt en die hij haar in plaats van haar simpele kloosterhabijt aanbiedt. Het zijn bepaald weelderige geschenken. Nu heeft paus Gregorius X op het tweede concilie van Lyon in 1274 de vrouw met grote nadruk het dragen van overvloedige sieraden verboden; een paar jaar later voegde hij daaraan nog strengere bepalingen toe: vrouwen mochten zich niet tooien met parels, goud of zilver, zij dienden de slepen van hun gewaden in te korten en mochten hun hoofd met niets anders bedekken dan met een sluier. Dat ook de vrouwen in die tijd op het gebied van de kledij uiterst vindingrijk waren, spreekt vanzelf; ze vonden dan ook allerlei modieuze varianten uit, waardoor ze er eigenlijk nog veel charmanter uitzagen dan de strenge paus misschien voor mogelijk hield. Maar de *Beatrijs*-dichter stelt de minnaar voor als iemand die niet dadelijk tegen de goede en geoorloofde zeden zal ingaan; zeker niet wanneer het hem te doen is om een nauwelijks aan de strenge kloosternormen ontkomen maagd. Op grond van dat gegeven - en nog enkele andere, die hier niet ter zake doen - wordt aangenomen dat het gedicht werd geschreven tussen ongeveer 1240 en ongeveer 1280.

In dit verband kan overigens nog een andere kwestie van

belang zijn: de vorm van het gedicht. Algemeen is men tegenwoordig wel van mening dat de *Beatrijs* van het Haagse handschrift, al is dit het oudste, ons bekende, niet de oorspronkelijke is. De laatste regel van de eerste versie zou de 864ste zijn: ‘Alsi in node sijn verladen.’ De rest zou door een andere dichter eraan zijn toegevoegd.

Het is een ingewikkelde kwestie. Uiteraard worden er argumenten voor aangevoerd door de compositie van het gedicht zelf, de artistieke vormgeving, op zichzelf belangrijk genoeg, maar ze hier na te gaan zou voeren tot een uitvoeriger detaillering dan mij gewenst en nodig schijnt. Er is een laatste argument dat uitermate typerend is voor het kerkelijk leven in de tijd waarin het gedicht zijn eerste, ruime verspreiding vond. De tweede dichter moest tot zijn aanvulling komen, onder meer omdat Beatrijs in het gedicht op het ogenblik van het oorspronkelijke slot haar zonden nog niet had gebiecht. De eerste dichter zou dit - bij wijze van spreken - niet zo erg hebben gevonden, maar in de tweede helft van de dertiende eeuw poogden de kerkelijke autoriteiten nadrukkelijk de biecht verplicht te stellen. Het vierde Lateraans concilie van 1215 had de plicht van de jaarlijkse biecht wel opgelegd, maar in de praktijk kwam daar aanvankelijk nog niet veel van terecht. De Inquisitie moest eraan te pas komen en dat gebeurde dan ook. In de Vlaamse gewesten, waarin men *Beatrijs* situeert, leidde dat tot vinnige conflicten, totdat de bisschop van Luik, Jan van Vlaanderen, in 1288 bindend voorschreef dat iedere gelovige die niet minstens eens per jaar biechtte, moest worden gestraft. Dat een zondares als Beatrijs zich niet aan die voorschriften houden zou, was ondenkbaar. Achtte haar dichter dit mogelijk, dan onttrok ook hij zich aan het kerkelijk gebod. Daarom zou hij aan de eerste tekst het nu algemeen aanvaarde, maar daarom toch niet oorspronkelijke einde hebben toegevoegd.

Intussen is het auteurschap van ons Beatrijs-gedicht nog steeds een raadsel. Dat zal het - tenzij er een wonder gebeurt, een verbijsterende bibliotheekvondst wordt gedaan - wel blijven. Op grond van bepaalde elementen in het taalgebruik meent men, dat het gedicht werd geschreven in het Brabantse; een verdere aanwijzing voor de plaats waar de auteur woonde, heeft men uiteraard gezien in de vermelding

van de wijze broeder ‘Ghijsbrecht, een willemijn’, die de dichter noemt als de zegsman van zijn verhaal. De wilhelmieten waren een orde die zich in de loop van de dertiende eeuw vooral in de Vlaamse gewesten vrij sterk uitbreidde. Zij vormden kleine kloostergemeenschappen van hoogstens veertien monniken en stichtten hun abdijen liefst in vrij verlaten, onvruchtbare streken, waar zij probeerden door werk op het land in hun levensonderhoud te voorzien. Te Aalst woonden zij dicht bij de bewoonde wereld; ze hadden er even buiten de stadsmuren een behuizing met een kapel en verleenden er vaak hulp aan bedevaartgangers. Had een van hen daar het verhaal van Beatrijs verteld of gehoord? Dr. Kazemier wijst op het vroegere bestaan van een wilhelmietenklooster in Biervliet. Hij doet dat in verband met het feit dat de Vlaamse literatuurhistoricus Stracke als auteur van de *Beatrijs* Diederic van Assenede heeft genoemd, de bewerker van het verhaal van *Floris ende Blancefloer*, en Assenede ligt dicht bij Biervliet. Strackes veronderstelling heeft overigens geen bijval gevonden, omdat ook zijn verdere argumenten weinig overtuigend zijn, maar men heft toch wel in de door hem gewezen richting verder gezocht. Beatrijs moet hebben behoord tot, de orde der cisterciënzers; er was in Baudelo een grote cisterciënzerabdij die met Biervliet nauwe betrekkingen onderhield, en in het dodenregister van Baudelo wordt tijdens de dertiende eeuw vaak de naam Assenede vermeld. Daarbij komt dan nog dat de Beatrijsdichter zoveel details van het kloosterleven kent, dat hij hoogstwaarschijnlijk zelf een kloosterling moet zijn geweest. Maar met dit alles komt men toch niet veel verder dan veronderstellingen. Een doorslaggevend bewijs voor één bepaalde auteur is nergens te vinden.

Niettemin staat één ding toch wel vast: hij was niet zo maar een willekeurige dilettant, hij was in ieder geval een man met groot literair talent, echt een belangrijk kunstenaar. Van de meeste andere poëzie van zijn tijd onderscheidt zijn werk zich door vaak ongemeen beeldend, verfijnd taalgebruik en door de subtiële psychologische typering. Daarenboven beheerste hij zeer vaardig de speciale stijlmiddelen waarvan middeleeuwse kunstenaars gebruik maakten: getallen- en kleurensymboliek.

Vooraf over de getallensymboliek in de *Beatrijs* - en zeker

ook in het algemeen - zou heel wat te zeggen zijn, maar ik vraag me af of het op de hedendaagse lezer anders afkomt dan een vernuftig spelletje. Zijn leesgenot wordt er zeker niet bewust door vergroot. Geniet de luisteraar bij een uitvoering van Bachs *Mattheüs Passion* meer van de recitatieven van de Christus-partij wanneer hij weet dat Bach ze in totaal in 33 maten samenvatte, omdat Christus geacht wordt 33 jaar te hebben geleefd? Ook de lezer van de *Beatrijs* zit vaak in een dergelijk cijferspel, zelfs dadelijk al bij het begin. Het gedicht opent met drie min of meer algemene regels, drie, het kruisteken in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Daarop sluiten vijf regels over Maria aan, het aantal letters van haar naam. En bij die letters kon de middeleeuwer dan nog bedenken dat twee ervan Romeinse cijfers kunnen zijn, de M en de I - de M staat voor duizend, wat zoveel betekent als ongeteld veel, en de I voor één, de eerste, en dit alles omdat Maria als de eerste van alle vrouwen werd beschouwd.

Kazemier en vooral Lulofs hebben over deze in de *Beatrijs* rijk vertegenwoordigde symboliek uitvoerig geschreven. Er is op gewezen dat het getal zeven zo vaak voorkomt, het getal dat is samengesteld uit drie en vier, of uit God, de Drieëenheid enerzijds, en de wereld met haar vier klassieke elementen anderzijds. Het werd beschouwd als het heilige getal bij uitnemendheid. En wat Beatrijs betreft: ze bidt altijd de zeven getijden van Maria, leeft zeven jaar met haar minnaar en dan nog zeven jaar buiten het klooster zonder hem. Ook het getal drie komt verschillende keren voor: Beatrijs geeft bij haar vertrek uit de abdij aan Maria drie dingen in bewaring, haar kovel, haar sandalen en de sleutelbos van de sacristie; ook verneemt ze drie keer de goddelijke droomstem die haar oproept naar het klooster terug te keren.

Dit zijn vrij eenvoudige constateringën, ook voor de hedendaagse lezer niet onaannemelijk, al zijn ze tijdens het lezen voor hem nauwelijks of niet van belang. Moeilijker wordt het als Kazemier erop wijst dat door de droomstem in Beatrijs' leven wordt ingegrepen wanneer precies 666 regels van het gedicht voorbij zijn: 666, het getal van het Beest uit de Openbaring van Johannes, van de duivel dus. De dichter zou daarmee dan hebben aangegeven, dat Beatrijs op dat

moment uit de macht van de duivel wordt bevrijd. Gelukkig schijnt zelfs Kazemier deze veronderstelling nogal gewaagd te vinden, want hij voegt eraan toe: ‘Als het toeval is, is het een heel merkwaardig toeval.’

Met de kleurensymboliek is het wat eenvoudiger gesteld. Ik kan wellicht volstaan met de vermelding dat blauw en wit de kleuren van Maria zijn en dat de minnaar als hij Beatrijs in de boomgaard bij het klooster heeft opgewacht, haar hult in een blauw kleed en een witte sluier: ze blijft voor de dichter dus ook in de situatie na haar vlucht uit het klooster de door Maria beschermde maagd.

Tenslotte zou ik nog willen wijzen op enkele bijzonderheden in het gedrag van Beatrijs, die de lezer van vandaag wellicht zullen bevreemden en die voor hem daarom een nadere verklaring behoeven. Beatrijs en haar dichter komen niet alleen uit een wereld die godsdienstig anders leefde dan de onze, - ook het dagelijkse bestaan binnen die wereld gehoorzaamde aan voor ons begrip vaak moeilijk te doorgronden wetten.

Nu de positie van de vrouw de laatste jaren een probleem is geworden, dat met toenemende ernst en activiteit wordt gesteld, is het niet zonder zin om te wijzen op hetgeen Beatrijs daarover te zeggen heeft. Al had het christendom in dit opzicht al veel goeds gebracht, over het algemeen was de positie van de vrouw in de middeleeuwen voor ons gevoel bepaald slecht. Er was wel enig onderscheid, wisselend naar tijd en landaard, maar op één punt bestond geen enkel verschil van mening: de vrouw was aan haar man volstrekt onderworpen en niemand verbaasde zich erover als ze van tijd tot tijd van haar echtgenoot een flink pak slaag kreeg. Van enigszins verfijnde, hoffelijke zeden was geen sprake. Maar in het zuiden van Frankrijk begon zich tegen het einde van de elfde eeuw een merkwaardige kentering te voltrekken, die, ook al bleef zij vooreerst beperkt tot hoofse kringen, toch van grote culturele betekenis is geweest. Hoe die kentering precies inzette en vanwaar ze haar voornaamste impulsen ontving, ook waarom ze zich daar voltrok, is niet eenvoudig te formuleren. Te denken valt aan een samenstel van allerlei factoren: de ontmoeting en mengeling van Italiaanse, Westgotische en Bourgondische cultuurelementen schiep een zuidelijk beweeglijke doch tegelijk vaste, door-

tastende levensstijl; het vruchtbare landschap, het milde klimaat en een jarenlang niet door oorlog onderbroken vrede zorgden voor een bloeiende welstand onder de landelijke bevolking en de inwoners der handeldrijvende steden. De adel begon zijn ruwe zeden te verzachten en zijn rijkdom aan te wenden voor de ontwikkeling van een van spel en schone kunsten doortrokken hofleven; overal werden kastelen gebouwd waarin zich nieuwe, beschaafdere vormen van gezelschapscultuur ontplooiden. Men ontwikkelde vooral ook het discours, de samenspraak, waarin de vrouw zeker niet de mindere van de man bleek en behoefde te zijn.

Het hof van de befaamde hertog Guillaume IX van Aquitanië - dichter, vrouwenjager en avonturier van formaat - was van deze nieuwe cultuurgolf wel het middelpunt. De hertog zelf was eigenlijk de eerste van de dichters die men troubadours noemde, hun poëzie getuigde van een voordien ongekennde verering van de vrouw. Van Zuid-Frankrijk uit waaierde deze poëzie uit zowel over Italië als over Noord-Frankrijk, Vlaanderen en Duitsland. In de Nederlandse dichtkunst is zij door Henric van Veldeke vertegenwoordigd. Zij schiep vooral een overvloed aan liefdespoëzie, minder persoonlijk veelal dan wij tegenwoordig gewend zijn, maar rijk aan symbolen, vol van schone beloften en onvervuld verlangen. Aan de hoven werd haar inhoud vaak levendig bediscussieerd; daarbij stelde men zich graag allerlei ingewikkelde hoofse en verliefde situaties voor, een boeiend woordenspel waarvan de problemen tenslotte dienden te worden opgelost door een 'cour d'amour', een liefdesrechtbank, samengesteld uit leden van het gezelschap die daartoe bij uitstek bekwaam werden geacht. Een zekere Andreas Capellanus schreef waarschijnlijk aan het eind van de twaalfde en het begin van de dertiende eeuw aan het hof van Marie van Champagne te Troyes een *Tractatus de arte honeste amandi* (Verhandeling over de kunst der hoofse minne), waarin als het ware de jurisprudentie van deze liefdesrechtbanken tot in details zijn vastgelegd; men kon er uit leren hoe een edelman met een edelvrouw diende om te gaan en aan welke hoofse regels hun gedrag onder meer in woord, kleding en manieren diende te beantwoorden. Het ging daarbij vooral om een nogal ingewikkeld samenstel van vormen, dat met uiterste zorgvuldigheid in acht diende te worden genomen.

Het traktaat van Capellanus is gedurende de middeleeuwen herhaalde malen overgeschreven en vertaald. Het daarin voorgeschreven gedrag kan men telkens ook in de literatuur terugvinden. Nu heeft vooral dr. F. Lulofs in de inleiding tot zijn Beatrijs-uitgave op dit traktaat van Capellanus gewezen en het gedrag van Beatrijs getoetst aan de daarin vastgelegde gedragsregels. Daarbij dient te worden bedacht dat Beatrijs naar de beschrijving die de dichter van haar geeft, van aristocratische afkomst was, evenals haar minnaar. Capellanus' schildering van de speciaal hoofse zeden geldt dus ook voor haar. Verreweg de meeste nonnen in die tijd waren trouwens van hoge maatschappelijke stand en hun intrede in het klooster werd vaak door andere motieven dan geestelijke roeping bepaald. Wanneer een jonge vrouw uit een gezin met veel zusters kwam en het meegeven van de noodzakelijke bruidsschat niet mogelijk was, bleek een klooster een goede oplossing, want in de middeleeuwen was de positie van de ongetrouwde vrouw - bepaalde met bijzondere talenten begaafde uitzonderingen daargelaten - over het algemeen abominabel. Dit betekent overigens niet dat een non niet of nauwelijks vroom kon zijn. Uit Beatrijs' gedrag en haar functie als 'costeresse' - in de kloostergemeenschap van bijzondere betekenis - blijkt het tegenovergestelde.

Beatrijs' bijzonder sterke besef van haar sociale status als vrouw van voorname afkomst blijkt bijvoorbeeld door een voor ons wel wat overdreven gevoel van schaamte, wanneer ze haar minnaar na haar vlucht uit het klooster voor het eerst in de boomgaard tegemoet treedt. Ze schaamt zich echter niet uit overwegingen van kuisheid; ze was blootshoofds, liep op blote voeten en het onderkleed dat ze droeg, zal, als in die tijd gebruikelijk, een lang, wollen kleed zijn geweest. Naar onze begrippen dus wel bijzonder ingetogen. Maar haar kledij van dat ogenblik gold zowel voor de kerkelijke als de wereldlijke rechtbank als een boete- en schandekleed. Iemand die boete ging betalen, moest dat blootshoofds doen; wie een ernstig vergrijp had begaan, diende barrevoets te lopen; wie verbannen werd of terechtgesteld, had alleen een hemd aan. Wat dus Beatrijs' bruidstooi diende te zijn, was een misdadigerskleed - voor het geweten van een vluchtende non wel een bijzonder kwellende situatie. De

minnaar kust haar dan ook pas, wanneer zij in het van hem gekregen kostbare gewaad, als hoofse dame dus, voor hem staat. Haar nieuwe kledij heeft dan ook symbolische betekenis: blauw en wit, blauw de kleur der trouw, wit die der onschuld - bruidstooi bij uitstek: een trouwe maagd. En de egelantier die dit tafereel overschaduwde is de boom die de liefde symboliseert.

Een vrijwel gelijke situatie, zij het in omgekeerde zin, doet zich voor als ze de volgende morgen op veilige afstand van het klooster zijn gekomen. De passage waarin de dichter het bos schildert waar zij doorheen rijden, is een der schoonste van het hele gedicht: een tafereel van sublieme opgetogenheid, geurende bloemen, zingende vogels, zoet gras. Voor ons begrip ligt het hier als vanzelfsprekend voor de hand dat de minnaar Beatrijs voorstelt hier wat te blijven en 'bloemen te lezen', een bekend middeleeuws codewoord voor wat hij twee regels later onomwonden zegt: 'Laat ons spelen der minnen spel.' Wat zou Beatrijs ertoe hebben gebracht niet op het verzoek in te gaan? De bossen waren heel wat eenzamer dan tegenwoordig, de hele natuur - zouden wij zeggen - inspireerde ertoe. Maar Beatrijs vaart ongekend en eigenlijk onbegrijpelijk heftig tegen hem uit, ze voelt zich fel in haar eer aangetast, in ieder geval niet behandeld als de hoofse edelvrouw die ze wenst te zijn en te blijven. Ze voelt zich geschonden in haar stand en scheldt de minnaar dan ook uit voor 'dorper', wat voor een edelman met standsbesef een gruwelijke belediging was. Later, in een fraai opgemaakt bed, zal hij krijgen wat hij wenst, zegt ze, maar van wat wij nu in zekere zin - hoewel zeker niet tussen twee gelieven - barmprostitutie kunnen noemen, wil ze niets weten.

Zo is er meer in het verhaal dat voor ons gevoel al te sterk, te formeel aan het ideaal van de hoofse adel gebonden blijft. Later, als zij samen het meegenomen geld hebben verteerd, kan Beatrijs geen geld met spinnen verdienen, want spinnen deed een edel vrouw niet, dat was beneden haar stand. En ook haar minnaar verliet haar omdat hij een dergelijke vernedering niet kon verdragen.

Lulofs gaat met zijn interpretatie van *Beatrijs* in verband met de door Capellanus geformuleerde hoofse erecode nog verder, maar Kazemier is het daarin niet met hem eens. Kazemier vindt dat Lulofs te veel aan die code en aan het stands-

gevoel ophangt en dat hij ‘Capellanus ook aanhaalt bij situaties en handelingen die algemeen menselijk zijn en daardoor reeds verklaard kunnen worden’. In sommige opzichten ben ik dat wel met hem eens, maar ik laat de twee debaters nu liever alleen. Wat ik hier voornamelijk aan Lulofs ontleende, moet voldoende zijn om te wijzen op een eigen, merkwaardig aspect van het gedicht, bepaald door de tijd waarin het ontstond. Het kan de lezer van vandaag ook helpen bij andere, soortgelijke situaties die hem wellicht bevreemden.

Het verhaal van Beatrijs is al vlug na zijn ontstaan bijzonder populair geworden en talloze keren in vele talen bewerkt. Wat de bewerkingen in onze taal betreft: uit de vijftiende en het begin van de zestiende eeuw stammen er enkele in proza. In Vlaanderen bleef de aandacht voor het gedicht verder nog wel bestaan, maar de Hervorming maakte daar in de Noordelijke Nederlanden een drastisch einde aan. Niemand minder dan Marnix noemde het gedicht een ‘afgrijselijke leugen’. De classicisten van de zeventiende en de achttiende eeuw gunden het evenmin een plaats in onze literatuur; de romantiek bracht daarin echter gelukkig verandering. Onder meer Alberdingk Thijm zorgde voor een goede bewerking.

Het was evenwel pas in de twintigste eeuw dat de legende door bewerkingen van kunstenaars eerst op haar volle kunstzinnige waarde werd geschat. De verbeelding van Boutens, die in 1907 verscheen, is daarvan zonder twijfel de populairste, maar ook verreweg de fraaiste. Boutens was niet voor niets een groot dichter. Maar van de middeleeuwse Beatrijs heeft hij in zijn subtiële poëzie weinig overgelaten. Hij ging nogal vrij met het verhaal om en met de typisch godsdienstige inspiratie ervan wist hij kennelijk geen raad. Dat wist Felix Rutten, die in 1918 met een mysteriespel over Beatrijs kwam, wel, maar bij hem bleef van de eenvoud van de legende door veel versiering weer niet veel meer over. Tenslotte kwam Herman Teirlinck in 1923 met zijn spel *Ik dien*, dat op zichzelf uiteraard boeiend en knap genoeg was en het verhaal in de tegenwoordige tijd overplaatste, maar van de eigenlijke strekking ervan liet Teirlinck zo mogelijk nog minder over dan Boutens. In het katholieke Vlaanderen heeft het dan ook de nodige opschudding verwekt. De dich-

ter Anton van Wilderode heeft in 1960 met zijn bewerking voor de Vlaamse televisie daarvan gelukkig het meeste weggenomen.

Misschien verwacht de lezer dat ik aan het slot van deze beschouwingen nog kom met een typering van de gestalte van zuster Beatrijs. Ik laat die echter het liefst aan hemzelf over, omdat iedereen het recht heeft haar met zijn eigen waarheid te confronteren en haar van daaruit te beoordelen. Dat oordeel zal daarom ook telkens verschillend zijn. Maar een enkele opmerking zou ik toch nog wel willen maken. Typerend bijvoorbeeld voor dit verschil in reactie op de *Beatrijs* is de kritiek van Albert Verwey op Boutens' bewerking. Al kon de robuuste Verwey uiteraard niet ontkennen dat Boutens een bijzonder fraai artistiek werkstuk had geleverd, hij kon de poëtische verfijning die de meester ook in de gestalte van zijn hoofdfiguur zelf had gelegd, kennelijk niet uitstaan. Hij vond haar geen beeld van poëzie, maar een beeld van het werkelijke leven: '... een veertiende-eeuwsche burgerdochter in haar wereld van mooie kleederen, fatsoen en onaangetwijfeld kerkgeloof, - maar een gezonde en op haar tijd hartstochtelijke burgerdochter dan toch, die de loten van het leven zoals zij vallen, durft opnemen, en ze niet veel anders vond dan ze doorgaans waren.'

Hoe reëel en begrijpelijk Verweys reactie ook is, toch geloof ik dat hij Beatrijs te kort heeft gedaan. Met de typering 'onaangetwijfeld kerkgeloof' komt men er niet; er is duidelijk in Beatrijs ook een persoonlijk geloof tot de persoon van Maria, hoe men zich die dan ook denken wil, en dit persoonlijk geloof wint zijn unieke, allesbeheersende dimensie door de liefde. Knuvelder kwam er dichterbij toen hij schreef: 'Beatrijs... is de draagster van een machtig liefdesgevoel. In haar heeft de auteur verbeeld de overmacht van de liefde, die het vrouwenhart, zodra zij eenmaal daarin doorgedrongen is, met onweerstaanbare kracht beheerst.'

In ieder geval: uiteraard is de *Beatrijs* een belangrijk religieus gedicht, maar als zodanig is het toch allereerst een liefdesgedicht en vooral daaraan dankt het zijn over alle godsdienstige verschillen heen reikende universeel menselijke zin en waarde, voor de middeleeuwen beslist niet anders of minder dan voor deze tijd.

Literatuur

Sinds prof. W.J.A. Jonckbloet in 1841 met de eerste nieuwe Nederlandse *Beatrijs*-uitgave kwam, zijn er veel andere verschenen. Vier eigentijdse daarvan verdienen nog de aandacht. Die van dr. Rob Roemans en drs. Hilda van Assche in de 'Klassieke Galerij' (Amsterdam/Antwerpen) is voorzien van een bijzonder uitvoerige literatuuropgave. G. Kazemier verzorgde er een voor het 'Klassiek Letterkundige Pantheon' (Zutphen); daarin wordt vooral zeer deskundig op de structuur, de technische en filologische bijzonderheden van het werk ingegaan. De oorspronkelijk door C.J. Kakebeen in 1901 bewerkte editie werd in latere drukken aangevuld door D.C. Tinbergen en L.M. van Dis (Bibliotheek Van alle tijden, Groningen 1970). Voor deze uitgave werd vooral gebruik gemaakt van de door dr. F. Lulofs verzorgde editie in de reeks 'Klassieke Nederlandse letterkunde' (vierde druk, Culemborg 1976).

Het aantal studies over en in verband met het gedicht is ontelbaar. Voor het goed begrip van een middeleeuwse tekst is uiteraard kennis van de geschiedenis der middeleeuwen zelf van groot belang. Het meesterwerk *Herfsttij der middeleeuwen* van prof. dr. J. Huizinga is vooralsnog niet overtroffen. Interessant en bijzonder informatief is ook R.W. Southern's *De opkomst van het Avondland* (Utrecht 1971). Voor de Nederlandse geschiedenis van die tijd kan men terecht bij Jan Romein, *De lage landen bij de zee* (Zeist 1961).

Wie over de getallen- en kleurensymboliek van het gedicht wil worden ingelicht, vindt in *Symboliek en iconografie der christelijke kunst* (Bussum 1974) van dr. J.J.M. Timmers het nodige materiaal.

Tenslotte is ook over de hoofse minne zeer veel geschreven. Als goede inleiding kan Maurice Valency's *In praise of love* (New York 1958) worden beschouwd.